

ŽENA *Na raskrižju ideologija*

20. 01. - 20. 02. 2007

PROGRAMSKA UREDNICA/KURATOR: ANA PERAICA

SUDIONICI: INMACULADA ABARCA, CLAUDIA ARAVENA ABUGHOSH, č.s. REBEKA ANIĆ, JULIETA AQUINACO, SOLARAMENDI, ENRIQUE ARROYO, JULIA BARCO, BREDA BEBAN, dr.sc. MADELAINE BERNSTORFF, PAULINE BOUDRY, prof.dr.sc. VANDA BOŽIČEVIĆ, akad. NENAD CAMBI, ERIC DEL CASTILLO, TANJA DABO, DIJANA DIJANIĆ, MONICA DOWER, ZSOMBOR DYGA, ZLATAN DUMANIĆ, MINA ĐUKIĆ, ETATS GENERAUX DU CINÉMA FRANCE, LARISA ESCOBEDO, MARU DE LA GARZA, MARIA LUZ GIL, GABRIELA GOLDER, prof.dr.sc. MARINA GRŽINIĆ, HRABBA GUNNARSDÓTTIR, mr. TINA GVEROVIĆ, ANA HUŠMAN, JUDITH HOPF, SANJA IVEKOVIĆ, MAJ BRITT JENSEN, HANNE JIMÉNEZ, SRĐAN KARANOVIĆ, ANDREJA KULUNČIĆ, BRIGITTA KUSTER, GABRIELA LARRAÑAGA, ELIAS LEVIN, GONZALO LEBRIJA, RENATE LORENZ, DUŠAN MAKAVEJEV, KARIN MICHALSKI, DANIELA MUTTIS, TINA NACCHACHE, IVA NIEMČIĆ, IRENA PASKALI, mr. RENATA POLJAK, mr.sc. JADRANKA POLOVIĆ, JURANA PULJIĆ, TERESA PUPPO, GRACE QUINTANILLA, akad. MIROSLAV RADMAN, BENNY NEMEROVSKY RAMSAY, mr. LALA RAŠČIĆ, mr. TANJA RAVLIĆ-ČELIĆ, KRISTINA RESTOVIĆ, PAUL ROONEY, MARTHA ROSLER, NELI RUŽIĆ, SANDRA STERLE, ANA ŠERIĆ, ANA ŠMID, NASRIN TABATABAI, GRACIELA TAQUINI, DUBRAVKA UGREŠIĆ, NOMEIDA & GEDIMINAS URBONAS, LOURDES VILLAGOMEZ, STEVAN VUKOVIĆ, dr.sc. SAŠA VOJKOVIĆ, LINDA WEISS

Uz potporu Vladina ureda za ravnopravnost spolova

Sadržaj

Kalendar događanja 4/

Predgovor programu 6/

Izložbe 10/ Povratnice, iseljenice i nomatkinje (4 kantuna): Neli Ružić, Sandra Sterle, Lala Raščić, Renata Poljak, Kristina Restović, Tanja Ravlić-Čelić, Tina Gverović
14/ Breda Beban - Najljepša žena u Gući, Salon Galić

Internacionalne film i video selekcije 16/ Neli Ružić i Elias Levin - Tijelo-nasljedstvo-prepričavanja: Grace Quintanilla, Monica Dower, Teresa Puppo, Daniela Muttis, Inmaculada Abarca, Eric Del Castillo, Maru de la Garza, Julieta Aquinaco, Gabriela Larrañaga, Maj Britt Jensen, Lourdes Villagomez, Julia Barco, Graciela Taquini
18/ Neli Ružić i Elias Levin - Prekidi (memorija-migracija-nasilje): Hanne Jimenez, Teresa Puppo, Maria Luz Gil, Sol Armendi, Claudia Aravena Abughosh, Larisa Escobedo, Graciela Taquini, Gabriela Golder, Gonzalo Lebrija, Enrique Arroyov
27/ Stevan Vuković - Idealne žrtve i zaklete djevice (libidinalna ekonomija rodnih podjela na Balkanu): Dušan Makavejev i Mina Đukić
28/ Stevan Vuković - Idealne žrtve i zaklete djevice (libidinalna ekonomija rodnih podjela na Balkanu): Srđan Karanović i Karin Michalski
31/ Ana Peraica - Postfeudalizam, postsocijalizam, postkolonijalizam: Ana Hušman, Sanja Iveković, Tanja Dabo, Irena Paskali, Marina Gržinić i Ana Šmid, Nasrin Tabatabai
34/ Madeleine Bernstorff - Radni uvjeti: Zsombor Dyga, Benny Nemerofsky Ramsay, Judith Hopf, Tina Nacchache i Hrabba Gunnarsdóttir, Raul Rooney, Nomed & Gediminas Urbonas, Etats generaux du cinéma France, Linda Weiss, Pauline Boudry, Brigitta Kuster i Renate Lorenz
37/ Ana Peraica - Revija filmova autorica izložbe: Sandra Sterle, Lala Raščić, Renata Poljak, Tanja Ravlić-Čelić i Breda Beban

<i>Minisimpozij ab ovo</i>	38/	č.s. Rebeka Anić: Eva i posljedice
	38/	akademik Nenad Cambi: Dioklecijanova žena Prisca i kći Valerija
	39/	akademik Miroslav Radman: Genetika i žensko nasljeđe
<i>Okrugli stolovi</i>	40/	Sjećanja i brisanja (Vodarice i Nizovi-petlje-čvorovi): Neli Ružić, Sabina Salamon, Ana Peraica, Sol Aramendi...
	40/	Razgovor s Dubravkom Ugrešić: Neli Ružić, Sandra Sterle, Renata Poljak, Lala Raščić, Tanja Ravlić-Čelić
	41/	Nasilje u obitelji, izazovi struka: mr.sc. Jadranka Polović i drugi
	41/	Muškarac i feminizam - Edipovi strahovi: Zlatan Dumanić, Stevan Vuković i DOMINE
	42/	Ženski mediji, video, novi mediji: Ana Peraica, Madelaine Bernstorff
	42/	„Na kavici...“
	42/	Pristup kulturalnom događaju, dizajn i kulturalna analiza: promocija zbornika s dr.sc. Sašom Vojković
<i>Zbornik</i>	44/	
<i>Mala ženska čitaonica - ženski studiji</i>	46/	
<i>Internacionalna predstavljanja i gostovanja projekta</i>	47/	
<i>Colophone</i>	48/	

Siječanj/veljača 2007.

URBANI PROSTORI GRADA SPLITA

Andreja Kulunčić: Indeks žena

Subota, 20. siječnja 2007.

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Otvorenje izložbe - Povratnice, iseljenice, nomatkinje (4 kantuna): Tina Gverović, Lala Raščić, Renata Poljak, Kristina Restović, Tanja Ravlić-Čelić, Neli Ružić, Sandra Sterle

22 - 03 h KLUB KOCKA

Party - Ghetto Booties

Ponedjeljak, 22. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Selekcija - Neli Ružić i Elias Levin: Tijelo-nasljedstvo-prepričavanja

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Okrugli stol - Neli Ružić, Sabina Salomon, Ana Peraica, Sol Aramendi...
Sjećanja i brisanja (Vodarice i Nizovi-petlje-čvorovi)

Utorak, 23. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Selekcija - Neli Ružić i Elias Levin: Prekidi (memorija-migracija-nasilje)

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA / moguća izmjena termina

Okrugli stol - Razgovor s Dubravkom Ugrešić: Neli Ružić, Sandra Sterle, Renata Poljak, Lala Raščić i Tanja Ravlić-Čelić

Srijeda, 24. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Minisimpozij - akademik Miroslav Radman: Genetika i žensko naslijeđe

20 - 21 h LOGGIA KINOTEKE ZLATNA VRATA

Otvorenje Male ženske čitaonice s Adele Eisenstein

Četvrtak, 25. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Minisimpozij - akademik Nenad Cambi: Dioklecijanova žena Prisca i kći Valerija

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Okrugli stol - Nasilje u obitelji, izazovi struka: mr. Jadranka Polović i drugi

Petak, 26. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Minisimpozij - č.s. Rebeka Anić: Eva i posljedice

20-21 h SALON GALIĆ

Otvorenje izložbe - Breda Beban: Najljepša žena u Gući

Ponedjeljak, 29. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Selekcija - Stevan Vuković: Idealne žrtve i zaklete djevice (libidinalna ekonomija rodnih podjela na Balkanu), Dušan Makavejev i Mina Đukić

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Muškarac i feminizam: Edipovi strahovi (Zlatan Dumanić, Stevan Vuković i DOMINE)

Utorak, 30. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Selekcija - Stevan Vuković: Idealne žrtve i zaklete djevice (libidinalna ekonomija rodnih podjela na Balkanu), Srđan Karanović i Karin Michalski

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Pitanja i odgovori

Srijeda, 31. siječnja 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Selekcija - Ana Peraica: Postfeudalizam, postsocijalizam, postkolonijalizam

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Ženski mediji, video, novi mediji: Madelaine Bernstorff, Ana Peraica

Četvrtak, 1. veljače 2007.

17 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Selekcija - Madelaine Bernstorff: Radni uvjeti

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Selekcija - Madelaine Bernstorff (produženi termin)

Petak, 2. veljače 2007.

18 - 20 h KINOTEKA ZLATNA VRATA

Selekcija - Ana Peraica: Revija filmova autorica izložbe

20 - 21 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Završni okrugli stol: Sandra Sterle, Kristina Restović, Tanja Ravlić...

Utorak, 20. veljače 2007.

20 h STARA GRADSKA VIJEĆNICA

Pristup kulturalnom događaju, dizajn i kulturalna analiza: promocija zbornika s dr.sc. Sašom Vojković

Predgovor programu

Ovaj je projekt rekonstruiran „iz perspektive publike“, odnosno, načinjen je s namjerom da se različita publika „bavi“ istom temom. On je, na neki način, velika radionica. Ponuđeno je mnogo radova, putem različitih medija, predavanja i knjiga, te dosta mjesta za reakciju publike.

Zašto? Istraživači znaju da se dileme često razriješe nekim slučajnim pitanjem i što je najbolje - u pokušajima objašnjavanja najkompliciranijih ideja nekomu komu ta tema nije bliska.

Pitanja i odgovori, komentari, pa čak i telefonski pozivi, bit će, dakle - druga polovica ovoga projekta.

Moja velika želja je bila da se upravo onaj nenapisani dio ove programske knjige - dobre reakcije, komentari, živost ideja otisnu iz Splita u svijet, jednako kao što su to načinile, osobno ili svojim radom, i one sugrađanke i sugrađani u ovom projektu. Zbog toga će knjiga projekta ostati nedovršena do kraja programa. U nju će ući komentari, fotografije... U nju će ući publika.

Riječ je, dakle, o kulturalnom, a ne izložbenom projektu, a u domeni kulturalne produkcije o - popularnom projektu prije negoli elitnom umjetničkom. I onda je pitanje - zašto na mjestu? Zašto, dakle, jedna teoretičarka umjetnosti i jedna cehovska udruga umjetnika ulaze u takav projekt?

Žene čine polovicu, neki tvrde i više, populacije ovog planeta, a u muzejima su one u većini slučajeva svedene na mrtve objekte - gola tijela.

Guerilla girls su provocirale pitanjem bi ušle u muzej?“ Tako je umjetnost vi autorima koje pobrojava povijest umj

Tomu se mogu dodati isključenja ručnog rada - pleta, veza, goblena itd. (osim u slučajevima kada ih je napravio muškarac) iz povijesti umjetnosti te problemi koji su nastali zbog teze kako je video - ženska umjetnost pa se zbog toga dugo nije izlagao sustavno. I priču odavde možemo odmatati u raznim smjerovima.

Ušavši u slijed decifriranja, najednom postane jasno da povijest umjetnosti, kao najmuškija i najjeltinija, i ustalom - najbjelija povijest od svih povijesti, ne pruža mnogo mjesta za analizu uradaka polovice stanovništva planeta ili polovice vremena postojanja ili barem polovice stvorenih objekata.

Ovaj je projekt, dakle, mogao biti - zbirka aktova koje su naslikali muškarci, kao legitiman projekt klasične povijesti umjetnosti, mogao je biti zbirka ženskih radova koji se bune protiv muškaraca, u stilu umjetnosti feminizma osamdesetih, no to bi sve bilo vrlo predvidljivo.

m: „Moraju li žene biti gole da vidjela žene stoljećima. Među njetnosti tek je pokoja žena.

Namjesto toga projekt pruža uvid u discipline koje su se redom reformirale pod kritikama kulturalne analize i mnogo im je precizniji pristup, lišen naslijeđa žene kao objekta: psihoanaliza, filmski studiji, medijski studiji, etnologija, sociologija, politologija i teologija, pa čak i arheologija. Izvan društvenih disciplina tu je - genetika.

Da bi se odradio ovakav program trebaju hrabre institucije koje se ne boje izazova interdisciplinarnosti. U zemlji u kojoj nema interdisciplinarnih studija čudno je, ali vrlo logično, kako je takav projekt moglo iznijeti neko umjetničko društvo. Činjenica jest, da je postojala dobra volja sudionika, koji su kako je na trenutke izgledalo samo čekali ovakav projekt.

Zahvaljujem, stoga, u prvom redu odboru HULU-a na hrabrosti zbog ulaska u organizaciju ovoga projekta, posebice voditelju Mateu Perasoviću, producentu ovoga projekta. On je imao nemale zadatke pronaći Savku Dapčević, sestru Rebeku u samostanu te Miroslava Radmana koji je nedavno imao veliko znanstveno otkriće. Uglavnom, zadaci su daleko od onih u opisu poslova same Udruge.

Zahvaljujem i Vladinu uredu za ravnopravnost spolova što je podržao umjetničku udrugu u produkciji ovoga projekta te Maji Munivrani i Tamari Visković koje su na sebe primale onaj teži dio - strahove od projekta i pritisaka, povremeno i nasilja, koji izbijaju odatle.

Zahvaljujem, također, vrlo malom timu koji je davao komentare: Toniju Meštoviću, Jurani Puljić, a posebice Neli Ružić koja je bila i selektor i umjetnica i pisac i najvažnije - prijateljica. Zahvalu upućujem Adele Eisenstein koja je također omogućavala kontakte i sugestije, Ann Diemester koja je poslala knjige, jednako kao i Svenki Savić, koja je, osim donacije u knjigama, paradoksalno iz Novog Sada, povezala neke ljude u Splitu. Zahvaljujem i umjetnicima koji su poslali svoje radove iz čak dvadeset zemalja i time omogućili da stavimo grad Split na mapu svjetske kulturalne produkcije.

I, nadam se da će moja zadnja zahvala biti upućena publici grada Splita za onu polovicu neispisanoga programa. Pišući retke razmišljam kakvu bih publiku voljela. Ako mogu iznijeti svoju želju, neka ona bude drska i pametna - splitska. Voljela bih da fotografija publike u Kinoteci Zlatna vrata bude jaka kao ona naslovne ilustracije Debordova Društva spektakla i da svi imaju sunčane naočale kao da su na Rivi, da takva slika ode kao razglednica iz Splita.

Ana Peraica
(Split, 2007.)

Izložbe

Andreja Kulunčić (1968.), 1992. diplomirala kiparstvo na Fakultetu primijenjenih umjetnosti i dizajna u Beogradu. Od 1992. do 1994. nastavlja studij na Akademiji likovnih umjetnosti u Budimpešti. Živi i radi u Zagrebu. Sudjelovala na međunarodnim izložbama kao što su Liverpoolski bienale (UK, 2004.), 8. istanbulski bienale (Turska, 2003.), The American Effect (Muzej američke umjetnosti, New York, 2003.), Documenta 11 (Kassel, Njemačka, 2002.), Manifesta 4 (Frankfurt/Main, Njemačka 2002.) i drugdje. Sudjelovala na umjetničkim rezidencijskim programima u New Yorku, Minneapolisu, Sydneyu, Indiji i drugdje. Pri izradi se često koristi internetom istražujući opće teme (genetski inženjering, kiborzi, distributivna pravda itd.), ili joj je okosnica rada socijalni angažman (radnice Name, tinejdžerice kao trudnice, azilanti, migranti koji rade na crno itd.).

INDEKS ŽENA - INTERAKTIVNA INSTALACIJA

POVRATNICE, ISELJENICE I NOMATKINJE (4 KANTUNA): TINA GVEROVIĆ, LALA RAŠČIĆ, RENATA POLJAK, KRISTINA RESTOVIĆ, TANJA RAVLIĆ - ČELIĆ, NELI RUŽIĆ, SANDRA STERLE

Biografije žena su često pune naglih prekida: promjena prezimena, udaja u druge sredine, bjegovi... Autorice ove izložbe nisu sve iz Splita, ali su sve uz njega vezane: rodom, udajom, povratkom zbog posla ili samo tematski. Štoviše, većina je živjela dulje razdoblje života u inozemstvu ili u njemu još živi. Osim što je riječ o vrlo zanimljivim umjetnicama, riječ je i o zanimljivim osobama.

Dovoljno je postaviti izložbu sedam umjetnica iz Splita ili onih vezanih za Split da bi se dobila sasvim kvalitetna internacionalna izložba. Ipak, generacija ženske dijaspore (prvi val 1991., drugi oko 1999.) iskusila je probleme kulturalnoga prevodenja.

Sandra Sterle (iz Nizozemske), Neli Ružić (iz Meksika), Tanja Ravlić (studirala u Italiji i Njemačkoj), Kristina Restović (studirala u Italiji i Sloveniji), Renata Poljak (živjela u Francuskoj, Austriji, Njemačkoj), Lala Raščić (živjela u Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj, Nizozemskoj, Turskoj, svojedobno jako željela živjeti u Splitu...), Tina Gverović (živjela u Nizozemskoj, danas na relaciji između Hrvatske i Velike Britanije)

Izložba se sastoji od videoradova i ručnih radova. (Vidi temu okruglih stolova: Ženski mediji, video, novi mediji: Ana Peraica, Madelaine Bernstorff)

Tanja Ravlić - Čelić (1977., Split), magistrica umjetnosti, 1999. diplomirala slikarstvo na Akademiju lijepih umjetnosti u Rimu, 2005. završila magisterij na Institut für Kunst im Kontext, Berlin. Dobitnica stipendija Grada Splita, Ministarstva znanosti i tehnologije i Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD). Predaje kao asistent crtanja i oblikovanja na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

ZAGORA, VIDEO, 13 MIN 2006. / IZVORNI NAZIV: HINTERLAND

HINTERLAND (ZAGORA) JE VIDEODOKUMENTARAC U KOJEM JE PRIKAZAN PORTRET MOJE BABE TE NARODA KOJEM PRIPADA - MORLAKA, VLAJA. SNIMLJEN JE U DALMATINSKOJ ZAGORI, A GOVORI O TOME KAKO SE BABA SNALAZILA KROZ ŽIVOT TE O NEKIM PREŠUČENIM TAJNAMA.

Tina Gverović (1975., Dubrovnik), magistrica umjetnosti, diplomirala na ALU u Zagrebu 1997. Pohađala poslijediplomski studij na Jan van Eyck Akademie u Maastrichtu. Izlaže od 1996., a za svoj rad dobila nekoliko domaćih i međunarodnih nagrada, od kojih treba istaknuti Nagradu 34. zagrebačkog salona za dizajn (2000., za projekt *Između dva kraja*) i nagradu English Art Council za razvoj i istraživanje umjetničke djelatnosti (2002.), dobitnica je i prošlogodišnje nagrade Radoslav Putar. Tina živi na relaciji Velike Britanije i Hrvatske.

PUSTJERNA, VIDEO, 2005.

Renata Poljak (1974., Split), magistrica umjetnosti. Diplomirala u Splitu 1997., a 1999. odlazi na poslijediplomski studij na Likovnu akademiju E.R.B.A.N u Nantesu, Francuska. Dobitnica stipendija za 2002.: ArtsLink na San Francisco Art Institute, SAD i Artist in Residency, Beč, Museum Quartier, 2004. Radovi su nagrađeni na Mediteranskom festivalu dokumentarnog filma u Širokom Brijegu (2006., Bosna i Hercegovina), Internacionalnom festivalu kratkog filma u Taboru (2006., Hrvatska), Balkan Video Federaciji (2000., Srbija), Video Medeja (2000., Srbija), Video Medeja (1999., Srbija) te od strane Ženskog art centra Electra (1997., Hrvatska).

Prikazan: 7. Mediteranski festival dokumentarnog filma u Širokom Brijegu (2006., Bosna i Hercegovina); Analog, Kultiviranje arhitektonske vrste, Društvo arhitekata Zagreba, Zagreb (2006., Hrvatska); 4th Internacionalni festival kratkog filma, Tabor (2006., Hrvatska), 4th Liburnia Film Festival, Ičići (2006., Hrvatska); 22nd International Short Film Festival, Hamburg (2006., Njemačka); A Room (With a View)™, Ist forward, Arenbergschouwburg, Antwerpen (2006, Belgija), "Home, Sweet Home", TV France 2 (2006., Francuska); Vienna Independent Shorts Film

Festival, Vienna (2006, Austrija); AsterFest, Strumica (2006., Makedonija), EXcroissance 3, galerie SoiXante, Saint-Denis, Pariz (2006., Francuska), Focus Balkan, TOP Kino, Beč (2006., Austrija), L'urbanisation galopante, l'Antenne-espace pédagogique du Plateau | Frac Ile-de-France (2006., Francuska), Zagreb Calling, à la Maison populaire de Montreuil, Pariz (2006., Francuska), International Symposium on Sustainability and Contemporary Art, Central European University Budimpešta (2006., Mađarska), Cinema of Multimedia Centar, Zagreb (2005.,

Hrvatska); Gallery Hilger Beč (2005., Austrija); Serial Cases_1 Acquaintance, Novi Sad, (2005., Srbija) Iasi, Zagreb, (2005., Hrvatska) Holon, Istanbul (2005., Turska), Prag, Sofija, Graz (2005.) Rad je dobio drugu nagradu na 7. međunarodnom festivalu dokumentarnog filma u Širokom Brijegu, BiH te je proglašen najboljim filmom u domaćoj konkurenciji u Taboru 2006., 4th International Short Film Festival, Tabor, Hrvatska, oboje u 2006.

1

**VELIKA OČEKIVANJA, FILM, S16 MM / HD, 17 MIN, BOJA, 2005. / IZVORNI NAZIV: GREAT EXPECTATIONS
CAMERA LUCIDA PRODUCTIONS / HRVATSKI FILMSKI SAVEZ, VIDEOINSTALACIJA [LOOP] ¹**

Lala Raščić (1977., Sarajevo). Diplomirala 2001. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Godine 2003./04. boravila na Rijkskademie van Beeldende Kunsten u Amsterdamu. Aktivno izlaže od 1998. na brojnim skupnim i samostalnim izložbama. Videoradovi su joj prikazivani na internacionalnim filmskim festivalima. Godine 2006. dobitnica nagrade Zvono, Young Visual Artist Award, za Bosnu i Hercegovinu. Boravila na rezidencijalnim programima za umjetnike u IRP Platform Garanti, Istanbul, Cite des Arts, Pariz i ISCP, New York. Njena umjetnička praksa prelazi medije od videa, instalacije i skulpturiranih objekata, do recentnijeg bavljenja kompjuterskim crtežom i narativnim zvučnim radovima. Latinu maštu u posljednje vrijeme zaokuplja proizvodnja audiodrama u kojima sama glumi sve likove. Živi na relaciji Zagreb - Sarajevo i bilo kojoj drugoj lokaciji na koju je put nanese. Bez prave baze i definitivno fiksiranog identiteta za sebe kaže: „Kao mala bila sam Jugoslavenka u New Yorku, potom sam bila Amerikanka u Sarajevu, poslije toga sam postala Muslimanka u Hrvatskoj. Onda sam bila Hrvatica u Amsterdamu, nakon čega sam bila Bošnjakinja u Istanbulu, umjetnica u Parizu, ljubavnica u Barceloni...”

Izloženo: Galerija Galženica, Velika Gorica, Nagrada Radoslav Putar, Finalisti 2006.

2

**NOĆ IGUANE, VIDEO 9 MIN, LOOP, ZVUK, C/B, MINI DV/PAL, 2006.
NEVIDLJIVI GENERAL: SERIJA 7 AKVARELA, 2006., AKVAREL NA PAPIRU, 70 X 100 CM, 2006. ²**

Kristina Restović (1973., Split), majstorica zlatarstva. Diplomirala je na Akademiji lijepih umjetnosti u Firenci (1992. - 1997.). Specijalizirala je grafiku kao stipendistica Internacionalne škole za specijalizaciju u umjetničkoj grafici Il Bisonte u Firenci 1997. Kao vanjska suradnica Umjetničke akademije sveučilišta u Splitu držala je predmet Crtanje i Slikarstvo (1999. - 2002.). Od 2002. godine upisana je na magisterij grafike na Akademiji likovne umjetnosti u Ljubljani. Tema njezina magistarskog rada je *Kadar*; pa u recentnim radovima problematizira odnose re-produktivnih medija: od tradicionalne grafike prema digitalnoj slici i njenim dinamičnim oblicima: animaciji i videu, kao odnos statičnog i dinamičnog kadra. Od 1997. priredila je desetak samostalnih izložbi te sudjelovala na brojnim skupnim i važnim međunarodnim grafičkim izložbama. Njegujući obiteljski zlatarski zanat, stekla je zvanje „majstor-zlatar“ 2006. godine. Član je HULU-a Split od 2000. Živi i radi u Splitu.

ZARUČNIČKI I VJENČANI PRSTEN, FILIGRANSKA I UOBIČAJENA TEHNIKA VELIČINA 11, ZLATO, 2006., SERIJA 1 KOMAD

Prikazan, među ostalim; 1997. PARK4DTV, televizijsko emitiranje, Amsterdam, Nizozemska; Video Medija, video-festival, Novi Sad; nagrada za najbolju mladu autoricu; Gates, grupna izložba, Kunsthof, Almelo, Nizozemska; Hrvatske pokretne slike, Kunstkorridoren NADADA, Kopenhagen, Power Up, grupna izložba, Museum voor Moderne Kunst, Arnhem, Nizozemska; 1998; Okolo Naokolo, solo izložba, Miroslav Kraljević, Zagreb; Danica,

morning star, Galerija Umjetnina Narodnog Muzeja, Zadar; 1999.; Some stories, solo izložba, Horten, Dusseldorf, D; 2002.; Human/Nature, grupna izložba, Trafo galerija, Budimpešta, 2003.; In den Schluchten des Balkan, Kunsthalle Fridericianum, Kassel,

Neli Ružić (1966., Split), diplomirala slikarstvo u Beogradu 1990. Od 1990. do 1999. živi u Splitu gdje radi kao restauratorica, profesorica, grafička dizajnerica i umjetnica. Godine 1996. boravi u Headlands Center for Contemporary Arts, Sausalito, Kalifornija, kao Artslink stipendistica. Godine 1997. postaje majka Luki i majčinstvo joj potpuno mijenja život. Krajem 1999. odlazi u Mexico City gdje joj se pojam realnosti i ostalih kulturnih kodova intenzivno relativizira. Prvih godina se posvećuje formiranju doma s Ericom i Lukom. Godine 2002. se rađa Pablo. Od 2003. radi kao profesorica na Fakultetu umjetnosti UAEM i na ENPEG La Esmeralda gdje predaje teoriju vizualnog poznavanja i vizualne komunikacije, kiparstvo i instalaciju. Od 1990. je izlagala na 9 samostalnih izložbi i sudjelovala je na više od 30 izložbi, projekata i festivala, između ostalih; ARCO Art Fair, Madrid 1999., Oreste, Venecijanski Bijenale 1999., Anthologie der Kunst (Jochen Gerz) 2005. i VideoBrasil 2005. gdje je prikazan video Grandparents Bed, kao i u okviru samostalnog projekta Strategije zaborava koji je izlagan u Meksiku i SAD-u, 2006.

KREVET BAKE I DJEDA (IZ SERIJE STRATEGIJE ZABORAVA), 4.15 MIN, 2005., VIDEOINSTALACIJA (LOOP)

IZVORNI NAZIV: **MY GRANDPARENTS BED**

AŽUR (IZVUČENE NITI), VEZ NA TKANINI KOJOJ SU POTOM IZVUČENE NITI, 52 X 78 CM, 2005.

IZVORNI NAZIV: **DESHILADOS**

AŽUR (IZVUČENE NITI), DESHILADOS, TKANINA SA IZVUČENIM NITIMA, 62 X 45 CM, 2004. / IZV. NAZIV: **DESHILADOS**
JEDAN RAD DISLOCIRAN U ŽENSKOJ BIBLIOTECI

Sandra Sterle (1965., Zadar), trenutačno živi i radi u Splitu gdje predaje kao docentica novih medija na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu. Godine 1989. diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu te je nastavila školovanje na Umjetničkoj akademiji u Düsseldorfu, Njemačka 1995./96. Od 1991. - 2000. živjela i radila u Amsterdamu gdje dobiva stipendije i nagrade za svoj rad od BKVB-a (Fond za lijepe umjetnosti), Amsterdamski fond za umjetnost. Zatim dobiva ArtsLink stipendiju te radi i boravi u Wexner Centru za umjetnost u Columbusu, SAD. Godine 2001. dobiva u suradnji s ArtsLinkom stipendiju Animating Democracy Fonda, Americans for the Arts i Franklin Furnace da bi u New Yorku zajedno s bosanskom umjetnicom Danicom Dakić realizirala go-HOME projekt. Sudjeluje na međunarodnim izložbama, rezidencijama i festivalima od 1995. Istražuje samu sebe i svoju priču paralelno s medijima u rasponu od performansa, fotografije, CD-roma, videa, interneta i web-streaminga. Radovi uvršteni su u važnije retrospektivne izložbe hrvatske video umjetnosti, kao što su Frame by Frame, Personal Cinema Program, Insert, te nizozemsku retrospektivu A Short History of Dutch Video Art. Inače je majka dvoje djece, Adriana, rođenog u Amsterdamu i Luke, rođenog u Splitu. S njihovim ocem, umjetnikom Danom Okijem, surađuje na mnogim projektima.

UOKOLO NAOKOLO, VIDEO, HI8/BETACAM, 8 MIN, 1997., VIDEOINSTALACIJA (LOOP).³

IZVORNI NAZIV: **ROUND AROUND**

Breda Beban - Najljepša žena u Gući, Salon Galić, Split
 Radovi Brede Beban obrađuju subjektivan pristup i emocije koje se pojavljuju na marginama velikih priča o politici, zemljopisu i ljubavi. Nedavne izložbe Bredina rada bile su u Malom salonu Muzeja moderne i suvremene umjetnosti, Rijeka (2006.); British Art Show 6 (Newcastle, Nottingham, Bristol, 2005./06.); Museum of Modern Art, New York; National Museum Reina Sofia, Madrid (2005.); Tate Modern (2004.); National Film Theatre, London and Cinema Zuid, Amsterdam (2003.). Njeni su filmovi dio kolekcija Artists' Film and Video, ArtNow Lightbox, Tate Britain and A Century of Artists' Film in Britain, Tate Britain (2003.). Godine 2002. Breda je kurirala Imaginary Balkans, skupnu izložbu koja se prikazivala u Site Gallery, Sheffield (2002.); Cornerhouse, Manchester and at the Stills Gallery, Edinburgh (2003.). Izložba je predstavljena u Themes in Contemporary Art koju uređuju Gill Perry i Paul Wood (Yale University Press, 2005.).

Breda trenutačno kurira imagine art after, višeslojni projekt čiji su prvi slojevi online dijalozi koje ugošćuje Guardian Unlimited (studeni/prosinac 2005.). Drugi dio je - naruđba i produkcija novih radova koji su ispitani za vrijeme razgovora ili nakon njega, trenutačno u izvedbi. Treća faza je izložba koju će ugostiti Tate

4

The Photograph as Contemporary Art (Thames & Hudson, 2004.).

Ženska erotika (za antiheroji našega nasljeđivanje, tra i državom, ženski devedesetih: žensk

Britain u jesen, 2007. Breda je primila nagradu Paul Hamlyn Award for Visual Arts. Godine 2001. njen film Jason's Dream je primio Silver Award for Music Film & Video, Worldfest, Houston International Film Festival, USA, 1999.

Breda Beban rođena je u Srbiji, a odrasla je u Makedoniji i Hrvatskoj. Bazirana je u Engleskoj od 1991. Beban živi i radi u Londonu i Sheffieldu gdje je i profesorica vizualne umjetnosti i predavačica na medijima na the Sheffield Hallam University.

Rad Brede Beban uključuje različite kapacitete umjetnosti kako bi opisala život jednostavno i bez očite razrade te ga uključila s dubinom ljudske emocije.

Charlotte Cotton^A

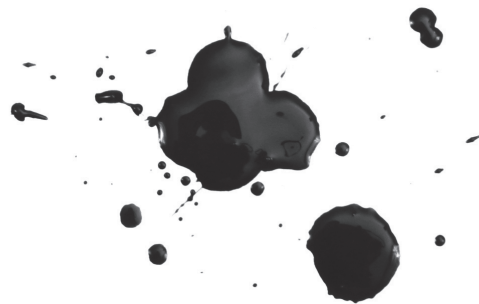
NAJLJEPŠA ŽENA U GUĆI, 2006., DVOSTRUKA PROJEKCIJA FILMA U GALERIJU

IZVORNI NAZIV: **THE MOST BEAUTIFUL WOMAN IN GUĆA**

REŽIJA I KAMERA: BREDA BEBAN, MONTAŽA: STEVE SPRUNG, ZVUK: BREDA BEBAN, VIDEOINSTALACIJA (LOOP).

NAJLJEPŠA ŽENA U GUĆI SPAJA TENZIJU IZMEĐU REALNOSTI DOKUMENTARNE SITUACIJE I NJENE FIKCIONALIZACIJE KAMEROM I STRATEGIJAMA POSTPRODUKCIJE. SNIMLJEN NA OKUPLJANJU TRUBAČA U SRBIJI, FILM BILJEŽI MAGIČNE TRENUTKE STRASTVENA SUSRETA PLESAČICE I MLADIĆA IZ GRUPE ROMANSKIH GLAZBENIKA.

*za razliku od pornografije), heroji i
za doba, nasilje u obitelji, matrilinearno
adicionalni ugovori s Bogom, muškarcem
ki autizam (picnolepsija), fenomen
ko iseljeništvo, čeprkanje i prebiranje.*

Internacionalne film i videoselekcije

Kinoteka Zlatna vrata, Split

Kuratorica: Ana Peraica

Postava: Toni Meštrović i Ana Peraica

Proizvodnja: HULU - Split

Poglavarstvo Grada Splita

Netko tko bi pomislio kako će u ovim radovima upoznati različite dijelove svijeta mogao bi se jako prevariti. Problemi žena su, čini se, isti u svim dijelovima svijeta... i njihove su teme također slične kao i pristup mediju.

„Je li video feminiziran medij“, pitala sam Marthu Rosler (vidi ZBORNIK str. 30.). Ona je odgovorila da vjerojatno jest jer mu se dugo nije dopuštao pristup na velike izložbe.

U velikom se broju videa prikazane majke i majčine majke ili reference na vlastitu obitelj po majčinoj strani: Tanja Ravlić - Čelić, Renata Poljak, Neli Ružić, Sol Aramendi, Julieta Aquinacio. Skupine žena se zabavljaju i smiju u radovima u kojima nema muškaraca (zato jer su svi umrli, npr. kod Ravlić ili zbog toga što zapravo one vladaju kao u videu Julie Barco). U dva rada osobe su postavljene u simbolički okvir bazena: muškarac koji pjeva u radu Monice Dower i žena u radu Tanje Dabo izvikujući dobrodošlicu. Svjedoci su sumnjivi kod Nasrin Tabatabai iako su povijesni svjedoci kao u radu Grazielle Tacchini i u Sanje Iveković. Performansa plesačica Maje Kline i Ane Delak, u videu Gržinić & Šmid jako slični onoj Gabrielle Golder. U obe performanse koriste se usta i jezik kao pokretači pokreta. Iznimno mnoge autorice koristi vrlo šizofreničan Split screen da bi pokazale odnose mama - tata, prošlo - sadašnje, kao primjerice Lale Raščić, a u nekih su ti odnosi prikazani simultano kao u Marie Lus Gil.

*Ana Peraica
(Split, 2006.)*

Uzorak latinoameričkih videoradova, jedan od mnogih mogućih, ukazuje na dvije vrste kretanja: nepravilnim i utabanim stazama formiranim po danom nam terenu. Topografija mapirana ovim mnoštvom dodiruje određene točke, ali ostaje u nekoj vrsti prostora heterogene neodređenosti.

Prvi blok putem medija videa naglašava tjelesnu prisutnost, materijalnost, intersubjektivnost i matrilinearno nasljedstvo, dok drugi istražuje aspekte subjekta prostrijeljenog postkolonijalnim, migracijom, politikom i nasiljem. Ako je prvi ravna i jasna linija, na prvi pogled putovanje bez prepreka (lako se može dogoditi da mjesto dolaska nije uvijek ono koje smo očekivali), drugi onda bilježi prekide, zaustavljanja kao posljedice kretanja, „odmorišta“, ne uvijek posjećena jer impliciraju iscrtavanja surovog pejzaža: migracije i nasilja.

Ponedjeljak, 22. siječnja 2007., 18h

Neli Ružić i Elias Levin:

Tijelo-nasljedstvo-prepričavanja

Grace Quintanilla, Monica Dower, Teresa

Puppo, Daniela Muttis, Inmaculada Abarca,

Eric Del Castillo, Maru de la Garza, Julieta

Aquinaco, Gabriela Larrañaga, Maj Britt

Jensen, Lourdes Villagomez, Julia Barco,

Graciela Taquini

TIJELA - NASLJEDSTVA - PREPRIČAVANJA

Izgleda da se ovdje projicira gotovo reakcionarna slika koja upisuje granice biološke uvjetovanosti, materinstva i naslijeđa koje se propitkuje u formiranju autoslike (kako Ana Peraica spominje u uvodnom tekstu zbornika: „Iako reakcionarno u izboru načina teme, (...) zapravo progresivno.”

Ova vrsta kretanja je ucrtavanje limita u smislu Heideggerova poimanja limita, ne kao prostora gdje prestaje, nego prostora gdje se tek započinje ocrtavati egzistencija, ali time i mogućnost transgresije. Traženje u pre-simboličkom (tijelo, priroda itd.) ne kako bi se isključilo ženu iz reda reprezentacije, nego kako bi se uspostavila kroz neku vrstu samotraženja i samopromatranja koje uvijek neophodno uključuje drugoga istodobno istiskujući ga, očito je polisemički prostor i kroz mnoštvo samoslika istražuje mogućnosti žene kao subjekta reprezentacije, pokušavajući shvatiti razliku bez binarne opozicije.

Ovaj dio selekcije propitkuje ulogu materinstva i poneke obrede, slijedi matri-linije, pomičući se u vremenu na prvi pogled dijakronično, ali zapravo zaustavljajući se na mjestima prepoznavanja, da bi se na kraju računao u tri smjera: k odsutnosti i samonegaciji, kao naslijeđenom prostoru usvojene samoslike, k erotici matrijarhata i ka kružnom pokretu kuhinje gdje se prelijevaju zajedničko sjećanje i zaborav, banalno i sublimno.

Lajtmotiv ovog bloka su Stražarke, one koje bdiju, s bijelim velom, i čiji prirodni pokret otvara prostor negacije na sintaktičkoj razini koji hipnotički razvijaju, „ptice u glavi“ i dovode do neke vrste i „negativne zone“, koja se protivi jednoznačnim strukturama. Tako bi se taj prostor negacije mogao vidjeti ne kao reakcija, nego kao prostor mogućnosti, na kraju krajeva i igre, neka vrsta privilegiranog, stoičkog prostora koji bježi kontroli moći. Očito, propitkujući biološko, nailazimo na duboka socijalna tkiva koja stvaraju neku vrstu cyborga, asimilacije socijalne tjelesnosti na organskoj razini. Ovaj proces križanja metaforički se manifestira kroz akciju zabilježenu u videu Žetva/sjetva, gdje hibrid žene i prirodnih oružja poprima oblik u samom trenutku nastanka.

Kamelije i Svakodnevni obredi / kruh upućuju naizmjenice na tijelo kao biološko i sveto mjesto, dok se video Mitochondria⁶ seli kroz vitalne cikluse četiriju generacija i dotiče prostor želje za zajedničkim putovanjem, kao da različitost mjesta predstavlja ispunjenje. Drugi rad, posvećen kćeri koja ne postoji, iz statične slike propitkuje identitet i projicira fantazme budućnosti, pakirajući vrijeme u instant doze i ukazujući na naslijeđe kao neku vrstu upitne zakonitosti. Identitet kao porozno tkivo, kroz prepričavanje i naslijeđe, uvijek iznova interpretirane zone izoštrenosti i zamagljenosti, ostavlja različite vrste otisaka, fosile suvremenog.

6

Mitondrijom je nazvana “pećnica” stanice u kojoj se oksidacijskim procesom, proizvodi energija, nasljeđujući se isključivo od majke.

Deleuze, G. Parnet, C. *Diálogos*. Ed. *Pre-textos*, 1997.

7

One za koje se zna, i više od 600 nestalih, izvor: www.mujersedejuarez.org

8

Prikazan: Galería del Vicerrectorado de Cultura. Universidad Politécnica de Valencia. Exposición Germinal. 2006.; Primer Festival de Video Performance de la Ciudad de México, Convento Ex-Teresa. México, DF. 2006. Centro Nacional para la Cultura y las Artes. Galería Multimedia. México, DF.; Casa Vecina - Poesía y Combate, México, DF. 2006.

9

Utorak, 23. siječnja 2007., 18h

Neli Ružić i Elias Levin:

Prekidi (memorija-migracija-nasilje)

Hanne Jimenez, Larisa Escobedo, Teresa Puppo,

Maria Luz Gil, Sol Armendi, Claudia Aravena

Abughosh, Graciela Taquini, Gabriela Golder,

Gonzalo Lebrija, Enrique Arroyo

MEMORIJA - MIGRACIJA - NASILJE

Očito je da oni koji odlaze, iseljeni, imaju poseban odnos spram pamćenja, ono često više ne znači nešto što se može podijeliti, već svojom ustajalošću hrani prostore zaborava i time artikulira memoriju kao potpuno mitološki prostor.

Tako breskve tamo mogu biti velike kao dinje ovdje [Lugar comun - opće mjesto] ili vlastita abeceda postati mantra kao u videu ABC Queens. Ovaj blok video radova započinje smijehom, koji, iako ostvaren u tijelima pripada brzini metafizičkog događanja površine i drukčije je, netjelesne prirode i „izranja iz stanja stvari i prelijeće ga (...) nadolaženje koje nas stiže i koje nam prethodi.“⁷ Smijeh, koji usput liječi svako zlo, uvod je u ovaj dio selekcije kao neka vrsta preventivnog lijeka za ono što slijedi: postkolonijalna prepričavanja, ironična buđenja subjekta koji je nekad isključivo označen kao objekt europskih antropoloških studija; suvremene migracije; materinji i tuđi jezik; selektivno sjećanje na politički kriminal 70-tih u Argentini, gotovo egzorcistički pristup prostoru sjećanja i zaborava; opet jedan stoički ritualni lijek čišćenja i istodobno obilježavanja teritorija: lice nasilja kolektivne euforije i na kraju teško podnošljiva priča, gotovo na granici snuff filmova, ovdje fikcija, ali, na žalost, tako precizna projekcija samo jedne od neispričanih priča onih koje nisu imale glas, a često ni lica, jedne od 460 nasilno ubijenih žena, djevojaka i curica u posljednjih 13 godina u graničnom gradu Ciudad Juarezu, Meksiko.⁸ Kako vidimo, ovdje je premjeravanje terena surovo, i možemo se upitati je li neophodno posjedovati karte tako dalekog teritorija. Moguća su dva odgovora; više doista nema daljina, a ako smatramo da one još postoje, mogu nam poslužiti kao mjera vlastitog, kao i uostalom sva ova promišljanja o onom sto ustrojava ženu kao subjekt.

*Neli Ružić
(Mexico City, 2006.)*

Inmaculada Abarca (Xàtiva, Valencia, Španjolska, 1961. / Mexico City), završila je kiparstvo na Facultad de Bellas Artes, San Carlos, U.P.V. i specijalizirala umjetnost u javnom prostoru. Od 2003. studira doktorat - slikarstvo na U.P.V. Izlagala je individualno u Meksiku i skupno u Španjolskoj, Francuskoj, Meksiku i SAD-u. Dobila je nagradu na V. stogodišnjim susretu između dva svijeta, Madrid. Njeni radovi dio su nekoliko kolekcija. Od objektnog kiparstva

do korištenja alternativnih materijala, njeni radovi uključuju koncepte proširenoga polja i umjetnost akcije u javnim prostorima. Putem videa i realizacije akcija koje uključuju Drugoga, njen diskurs se seli od kiparstva k procesu, poetizirajući odnos tijela i prirode.

ŽETVA / SJETVA VIDEO, 6 MIN, BOJA, 2006.

IZVORNI NAZIV: **LA COSECHA / LA SIEMBRA**

SCENARIJ I REŽIJA: INMACULADA ABARCA

KAMERA, ZVUK: 1. MONTAŽA: MIQUEL MARZAL, 2. M.:

VICENTE GIMENO XÀTIVA, VALENCIA, ESPAÑA DIPTIH.

ŽETVA: Ruke beru neumorno trnove ruža u ružičnjaku. SJETVA: Postavljaju se trnovi na tijelo žene. Kao u svom kiparskom radu, umjetnica promišljajući bliskost između ljudskog i prirode, kroz suptilnu akciju aludira na odluke izbora, metaforu krhkosti i zaštite.⁹

Julieta Aquinaco (Mexico City, 1983.).

Studirala je Industrijski dizajn, UNAM i od 2003. studira slikarstvo i multimediju na

5ª Bienal de Video y Artes Electrónicas de Santiago; XXII. Festival de Video Arte de Locarno, (nagrada Laser d'or); Transmediale, Berlin; Bienal de Arte y Arquitectura de Graz; Videobrasil, Sao Paulo; Simrishamm International Art Film Festival, Suecia; Lange Nacht der Wissenschaften 2003., Frei Universitaet Berlin.

10

ENPEG -u La Esmeralda, Nacionalni centar za umjetnost. Njeni radovi su izlagani na skupnim izložbama u Meksiku: Claustro de Sor Juana i Instituto Anglo Mexicano de Cultura. Njena prva samostalna izložba predstavljena je u Espacio Cero, LAC (Laboratorio de Arte Contemporáneo), Povijesni centar, Mexico City, 2005.

MOJOJ KĆERI: VIDEO, 1.30 MIN, BOJA, 2006.
IZVORNI NAZIV: A MI HIJA PREMIJERA

„Ovaj video kombinira akciju i multimediju. Fotografirala sam se s 113 različitih haljina koje su pripadale mojoj prabaki, i još uvijek pripadaju mojoj baki, majci, sestri i meni. Rezultat je animacija koja istražuje žensku liniju moje obitelji, od prošlosti spekulirajući budućnost. Rad je o vremenu, nasljedstvu, ciklusima koji se ponavljaju sa svakom generacijom te istodobno pitanje o vlastitom identitetu, o odnosu sa svojom prabakom koju nikad nisam upoznala, s majkom koju iako obožavam, ne razumijem, i s kćeri koja, zapravo, ne postoji.“

Claudia Aravena Abughosh

(Santiago de Chile, 1968. / Berlin) Završila je Audiovizualnu komunikaciju na Institutu Arcos. Živi u Berlinu, a radi u Berlinu i u Santiagu. Izlagala je samostalno i skupno na velikom broju izložbi i festivala kao, Videobrasil, VI. Bijenale videa i novih medija Santiago, Chile, Art Basel Miami Beach,

Nagrada Laser D'Or, Locarno Video Art Festival, Počasni spomen širija, Viper 21: International Festival for Film. Video and Multimedia.

11

Spark Contemporary Art Space, Video Actual de Chile, Siracusa, USA. -10° VideoArt Fest. Casablanca, Muzej zaklade ONA, Marruecos, Festival Festivala, Pariz, Francuska. Dobitnica je niza nagrada i stipendija, između ostalih: 2006. Art Rezidencija, Zaklada Camargo, Cassis, Francuska. 2001. - 2005., Fondart Audiovizualna zaklada, Kulturno Vijeće Čile. 2003. prva nagrada Golden Cube, Monitoring, del 20. Kasseler Dokumentarfilm & Videofest, Njemačka. Njeni radovi se nalaze u više kolekcija kao što su Video Forum NBK, Berlin, Njemačka. VideoDataBank, America without Borders, Chicago, SAD.

OPĆE MJESTO: VIDEO, 24 MIN, BOJA, 2001.
IZVORNI NAZIV: LUGAR COMÚN / COMMON PLACE
REALIZACIJA: CLAUDIA ARAVENA I GUILLERMO CIFUENTES

Opće mjesto je prvi rezultat šireg projekta suradnje koji razmatra udaljenost kroz egzistencijalnu poziciju, kao teritorij koji se živi i dijeli i kao subjektivni prostor iz kojeg se konstruira i rekonstruira stalnost, koja je uvijek krhka, bila ona zahvaćena kroz pojam pripadanja, ostavštine, identiteta ili sjećanja. Video se temelji na audiovizualnom dopisivanju između Santiaga i Berlina.¹⁰

IZVAN MJESTA: VIDEO, 20 MIN, BOJA, 2005.
IZVORNI NAZIV: OUT OF PLACE
MONTAŽA: GUILLERMO CIFUENTES
PROIZVODNJA: ČILE / NJEMAČKA

Produbljuje temu reprezentacije te samorepresentacije, kao aspekata

konstrukcije kulturalnog identiteta. Treći je dio većeg projekta nazvanog Palestina Project.¹¹

Sol Aramendi (Casilda, Santa Fe, Argentina, 1968. / NY) umjetnica multimedija i aktivistica, trenutačno živi u Queens, NY. Njene video instalacije i fotoeseji istražuju koncepte domovine, identiteta, migracije i roda. Njeni radovi i projekti su izlagani diljem svijeta. Vjeruje u mogućnost dugoročnih društvenih promjena putem umjetnosti. Razvila je Photography school for Latin immigrants, Local Project u New Yorku i trenutačno predaje umjetnost u Queens Museum of Arts, Museo del Barrio i u drugim socijalnim projektima (community based projects).

ABC QUEENS: VIDEO 11.15 MIN, BOJA, 2006.
IZVORNI NAZIV: ABC QUEENS

Putovanje podzemnim prijevozom Queensa u New Yorku. Etnička raznolikost kroz slike žena, imigrantica, koje izgovaraju abecedu svaka na svom materinjem jeziku. Ovaj video je dio instalacije Local Words u Queens Museum of Art, gdje je muzejski prostor Artzone transformiran u sobu u kojoj posjetioci sudjeluju s vlastitim pričama i slikama iz Queensa, nizom aktivnosti postajući dio instalacije. Nedjeljom se fotografira posjetiocyte i uključuju njihova svjedočanstva kao dio instalacije koja se neprestano razvija.

Prikazan na više od 30 festivala, među ostalim na Festivalu Pantalla de Cristal (Nal.) México DF, Meksiko Najbolja režija - Fikcija, Najbolja glumica - Fikcija; 2004. ZINEBI Festival Internacional de Cine Documental y Cortometraje de Bilbao (Edición 46) Bilbao, España Mikeldi Oro Ficción y Carabela de Plata al Mejor Cortometraje Iberoamericano; 2004. Festival internacional de nuevo cine latinoamericano de La Habana La Habana, Cuba Coral for the Best Short FILM - Fiction; 2005. International Competition Of Clermont-Ferrand Short

12

Enrique Arroyo (Mexico City, 1973.), vrlo bliski odnos s kinematografskom produkcijom zadnjih 15 godina. Studirao kinematografiju na Centru za kinematografsku kapacitaciju, specijalizirao režiju. Posljednjih sedam godina režira reklame. Kao režiser reklama radio je u Meksiku, Puerto Ricu i SAD-u, često radeći s djecom. Dirigirao je kratkometražne i dokumentarne filmove, TV-serije te napisao nekoliko scenarija. Trenutačno režira za America film.

JOŠ JEDAN AMERIČKI SAN - MEKSIKO D.F., 35 MM FILM, 10 MIN, BOJA, TXH, 2004.

IZVORNI NAZIV: **EL OTRO SUEÑO AMERICANO**

5.1. DOLBY DIGITAL PROIZVODNJA: IMCINE: PILSE S.A.

DE C.V.; EL SÉPTIMO SELLO S.A. DE C.V.

REŽIJA I SCENARIJ: ENRIQUE ARROYO SCHROEDER

PRODUCENT: FERNANDO SÁENZ DE MIERA ESPÍRITU

SANTO; FOTOGRAFIJA: SERGUEI SALDÍVAR TANAKA

UMJETNIČKI DIREKTOR: ELOSIE KAZAN

MONTAŽA: DIEGO MUÑOZ

ULOGE: SANDRA: AMORITA RAZGADO, GENARO: FERMIN

MARTINEZ, TIM: EDUARDO GLEASON

“Sandra je djevojka koja pokušava imigrirati u SAD preko meksičkog graničnog grada Ciudad Juarez. Policajac je pokupi u svoj automobil dok se prostituira. Nakon drogiranja policajac postaje nasilan i započinje noćna mora za Sandru. Ovo je zadnjih deset minuta života mlade djevojke na granici. Kratki film je rađen s namjerom da izgleda kao snimka sigurnosne kamere policijskog auta.”¹²

Film Festival, Clermont-Ferrand, Francija, Grand Prix; 2005. Rencontres Cinemas D’Amerique Latine de Toulouse (17. izdanje) Toulouse, Francija, Prix Signis; 2005. Busan Asian Short Film Festival, Busan, Corea International Prism BASFF The Best Short of Fiction; 2005. 33 Festival de Cine de Huesca Huesca, España Price Danzante The Best Iberoamericano Short Movie.

Julia Barco (Kolumbija / Meksiko) Završila je Cornell University, Kanada i poslijediplomski studij na MIT (Massachusetts Institute of Technology). Umjetnica i aktivistica. Njeni radovi istražuju granice “nefikcije” i tematski, razne vrste diskriminacija, transgresija roda, uma i memorije. Realizirala je više od 20 video radova koji su uključeni u programe poput: Thorn of the Mountain: Novi meksički video (MOMA, New York, 1997); Videoterapija (MOOV, New York, 2002.); Risk/Riesgo (FELIX, 2003.); 7 Regiones, Video de Oaxaca (Paris, 2004.; Bogotá, 2005.); GEN ART, (Eyebeam, New York, 2004.; Yerba Buena Center, S. Francisco, 2004.; MAMBO, Bogota, 2004.). Prikazivani su na festivalima i u muzejima u Oaxaci, Méridi, Méxici, D,F, Bogotá, Londres, Barcelona, Oberhausenu, Seul, Vancouver, Toronto, Montreal, Ottawa, Los Angeles, San Francisco, Austin, San Antonio, Washington, D.C. Chicago i New York. Bila je stipendista Rockefeller and Mac Arthur Intercultural za Kinematografiju, video i multimediju, 1996.

PIVE I RUPCI: VIDEO 4.24 MIN, BOJA, 2002.

IZVORNI NAZIV: **CHELAS Y PAÑUELOS**

„Ovaj baš kad ne očekuješ skoči zec... Na jednoj seoskoj fešti u Itsmo de Tehuantepec, Oaxaca, među pivom koje teče i rupcima koji vijore, suptilne interakcije.“¹³

13 Festivali, izložbe i kolekcije: MOMA, New York; Women Museum of the Arts, Washington, D.C; Know How, Mexico, D.F, 2006.; Yerba Buena Arts Center, San Francisco, 2005.; Mambo, Bogota, 2005.; 7 Regiones, video de Oaxaca, Paris.; 2004. GEN ART, Eyebeam, New York, 2004.; Cinematexas, 2004.; Women in the Director’s Chair, 2003.; OVNI, Barcelona, 2003.; New Fest, NY, 2003.; FE-LIX DVD compilation, 2005.; Suaves Geografias Festival, Yucatan, 2002. Outfest, Los Angeles, 2002.; Vidarte 2002. Mexico, D.F.; MIX, New York, 2002.

13

Maj Britt Jensen (Berlin 1978. / Mexico City), studira Vizualne umjetnosti na ENPEG-u La Esmeralda, Mexico City. Od 2000. - 2002. studirala je Dizajn i komunikaciju na Višoj tehničkoj školi u Hannoveru, i od 2002. - 2004. Slikarstvo na ENAP, UNAM, Mexico City. Njeni radovi su prikazani na skupnim izložbama kao što su Intervencije u Hotelu Señorial, Mexico City, 2004.; Kulturni Centar Lomas Estrella i Kući Frissac, 2005. Mexico City; Casa Vecina, Art collective: La puta de nuestras conciencias i na Expo Arte Digital, Instituto Politécnico Nacional, 2006. Mexico City.

TKO KAŽE DA SU CURICE - VIDEO 1.39 MIN, BOJA, 2006. **PREMIJERA**

IZVORNI NAZIV: **WER SAGT, DASS MAEDCHEN...**

„Moji roditelji pjevaju pjesmu koju su ispjevali po mom rođenju.“

Maru de la Garza (México City, 1961.), završila je Nacionalnu školu za plastične umjetnosti, UNAM 1989. te različite tečajeve i seminare suvremene umjetnosti, videa i fotografije. Izlagala je samostalno, u više navrata, među ostalim na Episodio Femenino i Vivencias/ En Paralelo, Mexico City. Izlagala je na 12 skupnih izložbi, a njeni radovi su izloženi na XI. i XII. bijenalu fotografije u Meksiku i na izložbi Our eyes: origen y pasión, Cultural Center Somart, San Francisco, SAD.

Prikazan: *Galeria del Centro del Estudios Integrales de la Imagen, Mexico City; Centro Cultural Humanista, Mexico City.*

14

Prikazan: *Hogar-Home-Dom, Galerija ENPEG "La Esmeralda", Mexico City, 2004.*

15

MITOCONDRIA, VIDEO, 10 MIN, BOJA, 2005.

IZVORNI NAZIV: MITOCONDRIA

SA: ELÓINA ESCOTO, MA. EUGENIA CAMPERO, MARU DE LA GARZA Y EMILIA RUVALCABA.

„Naracija četiriju generacija: prabaka, baka, majka i kći odgovaraju na pitanja o sjećanjima i željama u odnosu na vlastitu majku.“¹⁴

Eric Del Castillo (Mexico City, 1962.), vizualni umjetnik, umjetnički direktor filma i televizije. Studira režiju na Meksičkom institutu za kinematografiju i likovnu umjetnost na ENPEG La Esmeralda. Izlagao je samostalno i na brojnim skupnim izložbama u Meksiku i inozemstvu, kao Collage del siglo XX, Kulturni centar za suvremenu umjetnost A.C., Mexico City, 1991.; ABDUCCIONES, Meksički kulturalni institut, San Antonio, Texas, 1998., Antologija umjetnosti, Bundeskunsthalle Bonn, Umjetnička akademija Berlin, ZKM, Njemačka 2003. - 2005. Bio je stipendist razmjene umjetničkih rezidencija u Meksiku, SAD i Kanadi. FONCA-NEA i boravio je u Headlands Center for the Arts, Sausalito, SAD.

PANGEA NO.1, VIDEO, 3.16 MIN, BOJA, 2004.

IZVORNI NAZIV: PANGEA NO.1

„Pangea - prvotni dom - obla površina koja pulsira okupana svjetlom, nastanjena minijaturama. Majka i dijete koje je nastanjuje. Ovaj videorad je dio šireg projekta koji

Prikazan: *“Deriva mental”, Tamayo Museum for Contemporary Art, 2004.; “Come closer”, Kustlerhaus Bethanien in Berlin; Espace Nobile Geneve, Switzerland i Isola Art Center in Milano, Italy, 2005.; First Video Performance Festival, Eject, Mexico City, Teresa Arte Actual i Centro Multimedia; 2006. “True fantasies”, International Trienal for Video Art in Telaviv, Israel, Contemporary Art Center, 2006.*

16

uključuje različite medije i promišlja mogućnosti proširenja koncepta doma.“¹⁵

Monica Dower (Southampton, UK, 1966. / Mexico City), studirala je vizualne umjetnosti na ENAP-u, UNAM -u i Povijest umjetnosti na Sveučilištu Paris V., Francuska. 1994. kao stipendista FONCA za mlade stvaraoce putuje u Egipat kako bi istraživala odnose ljudske figure i svetih životinja. Samostalno je izlagala na La vie en rose, Nina Menocall Gallery, Mexico City, 2002. i Quién me habita, Chopo Museum, Mexico City, 2004. Njeni radovi su izloženi na skupnim izložbama kao Deriva mental, Tamayo Museum for Contemporary Art, Mexico City; Come closer, Kunstlerhaus Bethanien in Berlin; Espace Nobile from Switzerland; Isola Art Center, Milano; True fantasies Contemporary Art Center in Telaviv, Israel. Za video instalaciju The call primila je nagradu Nacionalnog vijeća za umjetnost, Meksiko.

PTICE U MOJOJ GLAVI, VIDEO, 3 MIN, BOJA, 2002.

IZVORNI NAZIV: PAJAROS EN LA CABEZA

„Okrećem frenetično glavu, kao u transu, ‘hypnotic impasse’ Koristim isključivo svoje tijelo i zvuk koji proizvodi moja mokra kosa udarajući o zavjesu u kupaonici. Objekt je zamijenjen znakom u performansu čije značenje je sadržano u iznalaženju sinegotičkih igara.“¹⁶

MOJA MAJKA, VIDEO, 2 MIN, BOJA, 2004.

Prikazan: *Third Bienal for Visual Arts in Yucatán, México, 2006.*

17

IZVORNI NAZIV: MI MARE

„Evocirajući intimni teritorij majčine utrobe, bazenom u kojem Pepe zvan El Aguila pjeva Cante hondo. Dječji ambijentalni glasovi zajedno s pjevanjem tvore vrlo emocionalan pejzaž.“¹⁷

Larisa Escobedo (Cuernavaca, Meksiko 1981.), završila je Fakultet umjetnosti UAEM gdje trenutačno predaje. Studira poslijediplomski studij (Arte Urbano) na ENAP-u, UNAM-u, Mexico City. Njen rad je orijentiran na instalaciju, urbane intervencije, fotografiju i video te je izlagan u Valenciji, Barceloni, New Yorku, Chikagu, Bogoti i Cuernavaci (Muzej MURRO, Casa Emergente). Kao kritičarka umjetnosti objavljuje u internacionalnim časopisima Art Nexus i Art Asia Pacific. Bila je asistentica kuratorice Itale Shmelz za izložbu América Tropical, Meksički institut, Pariz. Stipendistica je Vijeća za kulturu Vlade Federalnog okruga, Meksiko.

PLANETARNI SISTEM, VIDEO, 1.30 MIN, BOJA, 2002.

IZVORNI NAZIV: SISTEMA PLANETARIO /OVDJE SE

PRIKAŽUJE KAO LAJTMOTIV/.

„Crtam koncentrične krugove na svom koljenu. Svemir se crta i briše.“

Maria Luz Gil (Buenos Aires, Argentina), završila Školu za lijepe umjetnosti Prilidiano Pueyrredón 1978. Od 1994.

Prikazan: 2005. Estudio Abierto; Buenos Aires / Tecno Escena; Buenos Aires.

18

radi uglavnom videoinstalacije. Izlagala je samostalno među ostalim u galeriji ARTexArte, kulturnog centra Borges, galeriji Praxis u Buenos Airesu i skupno na mnogim izložbama i festivalima, kao; 2005. Video Festival Zemos98, na Sveučilištu u Seville, Španjolska; Bijenale Videa i novih medija, Santiago de Chile; Iberoamerički susret novih tendencija u umjetnosti i tehnologiji, Barcelona, 2004.; Pan American Art, Gallery, Dallas, SAD; Fotografija i Slikarstvo XXI. stoljeća (Nacionalni muzej lijepih umjetnosti Juan B. Castagnino, Rosario, 2000.). Njeni radovi su nagrađivani i nalaze se u različitim kolekcijama i zakladama.

U TRANZITU, VIDEO, 3 MIN, BOJA, 2004.

IZVORNI NAZIV: **EN TRANSITO**

„Jedan distanciran pogled k drugom u situaciji putnika, detalji na prvi pogled beznačajni koji konstruiraju naše priče susreta i rastanaka.“

Gabriela Golder (Buenos Aires, Argentina, 1971.), audiovizualna umjetnica, nezavisna kuratorica i profesorica Videa i novih medija na nekoliko sveučilišta u Argentini i inozemstvu. Boravila je u Banff centru za umjetnost, Kanada; the CICV, Francuska; rezidenciji Schloss Balmoral, Njemačka te Wexner Center for the Arts, SAD. Njeni radovi su izlagani u muzejima poput Museum of Modern Art, Montreal, Kanada; NGBK, Berlin; Muzej moderne umjetnosti Buenos Aires; Berliner Kunstsalon; Attitudes - espace d'arts contemporains, Ženeva, Švicarska; ZKM, Njemačka; Muzej moderne

Prikazan: VII. Festival Geografías Suaves, CINE-VIDEO-SOCIEDAD, 2005.; Mérida, Yucatán-Oaxaca, Oaxaca. VIDEOFEST, II Festival de video y artes electrónicas, Mexicali, Baja California, 2004.

19

umjetnosti Lille, Francuska. Dobitnica je više nagrada, među ostalim: Media Art Award na ZKM, Njemačka; prva nagrada na VideoBrasil; prva nagrada na Festivalu Videoformes, Francuska i Tokyo Video Award.

DIJASPORA, VIDEO 8.30 MIN, 2005.

IZVORNI NAZIV: **DIJASPORA**

„Ništa se više ne može naći. Sve je izbrisano.“ Performansa. Žena čisti pod ližući ga. Ona traži tragove, kontrolira... Teme: Potraga za identitetom - uvjeti rada - mučenje - pokornost - otpor - izdržljivost.¹⁸

Hanne Jiménez (Oaxaca, Meksiko, 1982.) je glumica i videoumjetnica. Sudjelovala je na različitim tečajevima i ateljeima kinematografije, videa i režije. Godine 2004. je dobila stipendiju za kategoriju videa na Mladim stvaraocima Državne zaklade Oaxace za kulturu i umjetnost. Iste godine dobila je nagradu Manuel Barbachano Ponce, na 6°. Festival Geografías Suaves de Mérida, Yucatán. Živi u gradu Oaxaca i majka je Fernanda i Hanne.

NE SMIJU SE SVE, VIDEO, 3 MIN, CRNO-BIJELI, 2004.

IZVORNI NAZIV: **NO TODAS RIEN**

„Kažu da smijeh liječi svako zlo...“¹⁹

Gabriela Larrañaga (Buenos Aires, Argentina, 1965.), završila je Nacionalnu školu lijepih umjetnosti na Prilidiano Pueyrredón. Pohađala je različite tečajeve

suvremene umjetnosti i videa. Predaje vizualne umjetnosti na IUNA-i i pripadala je Grupi Cimarrón. Surađuje na produkcijama videoumjetnosti i video- instalacija i na latinoameričkome umjetničkom projektu Conexión Vectorial koji proučava teme identiteta i roda kroz tehnološkijske medije. Ostvarila je niz razmjena s njemačkim umjetnicima Canta, ladra, late (Dresden 1995.), Co-Razón (Buenos Aires, 1998.) i Drei Ufer (Neuzelle 2000.) te brojne samostalne i skupne izložbe, među ostalim; Videoizložba latinoameričkih umjetnica Mirada de Mujer, IVAM, Valencia, Španjolska, Les Instants Video, Festival Internacional VideoBardo, Fundación Telefónica, Buenos Aires. U svojim radovima bavi se istraživanjem procesa (trudnoća - stvaranje) putem različitih medija poput videa, slikarstva i fotografije.

INTRA, VIDEO 7 MIN, BOJA, 2005.

IZVORNI NAZIV: **INTRA**

PROIZVODNJA: **GABRIELA LARRAÑAGA**

KAMERA: **RICARDO PONS**

MONTAŽA: **NATALIA ROLÓN SOTELO**

„Zabilježka svakodnevnog i intimnog trenutka, dnevna ceremonija uspavlivanja moje bebe je zapravo poziv ulaženja u stanje svijesti koje na površinu iznosi neke duboke i ne tako poznate aspekte materinstva. Video istražuje jedno lijepo i zastrašujuće životno iskustvo kao analogiju stvaranja: Teritorij. Tijelo. Moje. Dodirljivo i Nedodirljivo. Objektivno i subjektivno, postaje Moebiusova traka na kojoj se miješaju i gube granice unutarnjeg i vanjskog u beskrajnom isječku.

Prikazan na: "Come Closer", Künstlerhaus Bethanien GmbH, Berlin; "La imagen y lo invisible", Sala Alcalá 31, Madrid, "Spain so far so close", The Americas Society, New York, "Peau Froide", Institut du Mexique, Paris; "Piel Fria" Museo de Arte Carrillo Gil, Mexico City.

20

Ovaj rad je dio istraživanja o životnim procesima koje realiziram kroz video i performans. "

Gonzalo Lebrija (Guadalajara, Meksiko, 1972.), završio je Komunikacijske nauke na Tehnološkom institutu viših zapadnih studija, Guadalajara, Meksiko. Izlagao je samostalno, među ostalim: R75/5 Toaster, Museo Carrillo Gil, Mexico City 2006.; Galerija Pilar Parra y Romero, Madrid, Španjolska; Playing High, La BF15, Lyon, Francuska, 2005.; Lights On, i 20 Gallery New York 2003. te na skupnim izložbama kao: InSite05, San Diego, SAD 2005.; Eco, Museo Reina Sofía, Madrid, Španjolska, 2005.; So Far so Close, Americas Society, NY, 2004.; Jet Set, Museum of Installation, London, UK, 2003.; Piel fría, Museo de Arte Carrillo Gil, Mexico City, 2003.; Zebra Crossing, Haus der Kulturen der Welt, Berlin, 2002.; Axis Mexico (Common Objects and Cosmopolitan Actions), San Diego Museum of Art, SAD, 2002. Živi i radi u Guadalajari. Koutemeljitelj je i direktor OPA (Ured za umjetničke projekte).

ARANJUEZ, VIDEO, 4 MIN, BOJA, 2003.

„Kao i u mnogim drugim gradovima, nogometni navijači iz Guadalajare slave pobjedu svog tima na simboličnome javnome mjestu u gradu. Događaji prikazani u ovom videoradu uslijedili su nakon izjednačenog rezultata između Meksika i Italije na Svjetskom prvenstvu u Japanu 2002. Video pokazuje trenutke u kojima je gibanje

Prikazan: UADE 2006. Video instalacija, fotografije i tekstovi - Sala Prometeus, Centro Cultural Recoleta; Festival Internacional de Videodanza de Bs.As. 2006.

21

mase uzbuđenih muškaraca u kolektivnoj euforiji ugrožavalo te seksualno napalo djevojke koje su se tu našle. Korištena je glazba s koncerta Aranjuez, interpretirana od strane Herba Alperta i njegovih Tijuana Brass, transformirajući dramu i podsjećajući ponekad na Goyine slike i taurinska slavlja.“²⁰

Daniela Muttis (Mar del Plata, Buenos Aires, Argentina, 1965.), završila je Dizajn slike i zvuka, Nacionalnog sveučilišta u Buenos Airesu. Stipendistica Odsjeka za kinematografiju i televiziju na Sveučilištu Mar del Plata i na odjelu za audiovizualne medije. Radi kao asistentica režije u Centru audiovizualnih medija Nacionalnoga ministarstva obrazovanja. Specijalizirala na digitalnim tehnologijama radeći kao urednica i postproducentica na televiziji, kinu i u medijima. Vodi, zajedno s Martom Ares, Festival Internacional de Video Macadamia. Realizira i savjetuje projekte koji uključuju video ili interaktivnost za kazalište i ples te druge umjetničke discipline.

KAMELIJE, VIDEO 7.49 MIN, BOJA, 2006.

IZVORNI NAZIV: **CAMELIAS**

REŽIJA: DANIELA MUTTIS

IZVEDBA: CAROLINA MANTOVANO

„O prirodnom odabiru akcija za preživljavanje u sredini koja nas sadržava, ono što sve nas povezuje, što nam je temeljno: kontakt tijela, igra, san, pogled, sjećanje... Postojanje.“²¹

Prikazan: "598-2", fac. Fundacion de Arte Contemporaneo, Montevideo, Uruguay, 2006.

22

Teresa Puppo (Urugvaj) koristi različite tehnike i medije poput slikarstva, crteža, fotografije, instalacije, performansa, elektronskih medija i interneta. Od 1999. uključuje i manipulira u svojim radovima, vlastito tijelo i lice. Teme koje istražuje su identitet, odnos žene i okoliša, površnost i perverzija kroz manipulaciju slika, informacije „društva spektakla“ i „medijskog društva.“ Njezini radovi su prikazani na brojnim internacionalnim izložbama i festivalima, od kojih su nedavni: Instants Videos Numeriques et Poetiques, Marseille, Francuska, Miradas de mujer - 12 latinoameričkih umjetnica Valencia, Španjolska, 2006.; Arte x mujeres emergentes, Museo Nacional de Artes Visuales, Montevideo, Urugvaj, 2005. Od 2001. direktorica je specijaliziranog časopisa ARTE: i koutemeljiteljica FAC-a, Zaklade za suvremenu umjetnost.

DNEVNI OBREDI: KRUH, VIDEO, 4 MIN, BOJA, 2005.

IZVORNI NAZIV: **RITOS COTIDIANOS: PAN**

„Kruh ujedinjuje osnovne elemente - vodu, brašno, sol, masnoću i kvasac transformirajući ih u hranu. U različitim kulturama, od ratarskih primitivnih kultura koje u svojim ritualima slave smrt i uskrснуće Boga plodnosti, jeo se kruh simbolizirajući tijelo samoga božanstva. Sve do naših dana u kršćanstvu, jesti kruh (danas hostiju) simbolizira žrtvovano tijelo Božje. Transformacija hrane u energiju... Video upućuje na ženske cikluse i ponašanje tijela žene. Slavlje rituala smrti i uskrснуća upućuje na sposobnost stvaranja spiritualne i tjelesne hrane.“²²

Prikazan: "Les 17es Instants Video Nomades a Paris", Cinema MK2 Bibliotheque Paris i MJC Salle Prevert, Martignes, Francuska, 2004.; "Rencontres Internacionales Paris-Berlin", Paris | Berlin 2001.; "Bit Bang", centro Cultural España, Lima, Peru; Coleccion Engelman-Ost, Montevideo, Uruguay, 2001.; "Interfaces", Instituto Goethe, Montevideo, Uruguay; "Elogio del video", Ciclo de Arte Electronico, MAMBA, Museo de Arte Moderno, Buenos Aires, 2001.; "Interferentes, Festival DArts Multimedia Urbains", Belfort, Francuska, 2000.

23

MICAELA JE OTIŠLA U PARIZ, VIDEOPERFORMANSE, 4 MIN, BOJA, 2000.

IZVORNI NAZIV: **MICAELA SE FUE A PARIS**

REALIZIRANO U POČAST MICAEL GUYUNUSA I NARODA CHAURRUJA.

„Prilikom istrebljenja naroda Charrua 1831., mali broj ljudi koji je uspio preživjeti je uhvaćen. Četvero je odvedeno u Francusku da bi tamo postalo objektom antropoloških studija. Izlagani su u Parizu kao kuriozitet. Micaela Guyunusa je bila jedna od njih. Rodila je jednu kćer 20. 09. 1833. Umrla je u Lyonu, u Hotel Dieu, 22. 07. 1834. krevet br.9 u 9 na večer. Njenoj se kćeri zameo trag. Statična slika se manipulira kako bi se dala senzacija pokreta te putem digitalnih medija ukazalo na površnost, travestiju, teatralnost, zavođenje i perverziju zapadnjačke kulture i prazninu sadržaja koje nam nudi potrošačka kultura pretvarajući nas u objekte.“²³

Grace Quintanilla (Ciudad de Mexico, 1967.), završila je poslijediplomski studij televizije i vizualne kulture na Duncan of Jordanstone koledžu za umjetnost, Škotska. Studirala je crtež, grafiku i slikarstvo na Edinburgh koledžu za umjetnost, tradicionalnu animaciju na Edinburg Film Workshop Trust, Škotska. Članica je Nacionalne komisije umjetnosti i književnosti, Fonca i Nacionalnog sistema za stvaratelje (2003. - 2006.) te različitih nacionalnih žirija. Predaje na Fakultetu umjetnosti UAEM, Cuernavaca, Meksiko, i umjetnička je direktorica festivala Internacional de

Prikazan: e-21, Cuernavaca, Mexico, Banff Center for the Arts, Alberta, Canada, 2005.

24

Artes Electronicas y Video Transito_mx02: Fronteras Nomadas (Nov. 2007.). Primila je niz nagrada i stipendija, među ostalim, od zaklade Rockefeller i zaklade Ford. Izlagala je na brojnim internacionalnim i nacionalnim festivalima i izložbama. Njezini radovi su dio mnogih kolekcija kao The Rose Goldsen, arhiv umjetnosti novih medija, Cornell University, Ithaca, New York.

STRAŽARKE, VIDEO, 0.15 MIN, BOJA, 2004./05.

IZVORNI NAZIV: **VIGIAS**

INTERAKTIVNI RAD U SURADNJI SA SANTIAGOM

NEGRETE / OVDJE SE PRIKAŽUJE KAO VIDEO I KAO

LAJTMOTIV.

„Protok vremena se odvija u odnosu na prolazak publike. Kći, majka i baka kao nevjesta -utvara koja progoni liniju vremena...“²⁴

MLIJEČNI PUT, JEDNOKANALNI VIDEO, 7 MIN, BOJA, 2005.; IZVORNI NAZIV: **VIA LACTEA PREMIJERA**

„Užitak protoka, dječja melankolija, kućica u kući, igra koja se prelijeva i širi poput sna i očekivanja koja se razlijevaju, odnosi se na protok supstancijalnog, majčinstvo u domaćem prostoru.“

TANGO ZA SPAVANJE, VIDEOINSTALACIJA, 3 MIN, CRNO-BIJELI, 2004.

IZVORNI NAZIV: **TANGO PARA DORMIR**

„Predstavlja san koji je istovremeno užitak i tortura. Video prikazuje noge na visokim potpeticama koje plešu po šljunku dok se ne razbiju. U plesu ima poteškoća, spoticanja, ali i jedan skriveni destruktivni užitak koji

Prikazan na brojnim festivalima, među ostalim: 2004.: La Recoleccion Stand arte BA Espacio Contemporaneo Malba; Muestra de Cine Latinoamericano, Distant Paralels Gene Siskel Film de Chicago; Universidad Maimonides Art Media; 15 Festival VideoBrasil, 1º Award Estado de Arte; Fondo Nacional de las Artes, Buenos Aires; Festival free-waves, Los Angeles; Festival Video Zone Tel Aviv.

25

istovremeno upućuje na dramu i melankoliju izraženu zvukovima tanga Apasionada Astora Piazzolle i uspavanke koju su mi pjevale a capella moja majka i moja tetka dok sam bila dijete.“

RODIH SE ŽENOM, JEDNOKANALNI VIDEO 5 MIN, BOJA, 2003. **PREMIJERA**

IZVORNI NAZIV: **NACI MUJER**

„Odnosi se na interpretaciju anegdote kao osnove autobiografske kreacije. Potraga za korijenima koji su nam prepričani i moguće posljedice različitih verzija u konstrukciji i preobličavanju vlastite priče.“

Graciela Taquini je studirala povijest umjetnosti na Sveučilištu u Buenos Airesu. Od sredine osamdesetih posvetila se istraživanju, promidžbi i kuriranju videoumjetnosti i novih medija kroz nezavisne inicijative, u Argentini i inozemstvu. Kuratorica je projekta multimedije nazvanog Kultura i mediji na San Martin Cultural Centre, Buenos Aires i videoumjetnosti za ArteBa Fairs. Njeni videoradovi su dobili više nagrada i dio su kolekcija Caixa Forum u Barceloni. Objavila je knjige, kataloge i članke o elektronskoj umjetnosti i koproducirala prvu televizijsku produkciju o videostvaralaštvu.

SUBLIMNO / BANALNO, DIGITALNI VIDEO, 11 MIN, BOJA, 2004.; IZVORNI NAZIV: **LO SUBLIME / BANAL**

AUTORICA I REDATELJICA: GRACIELA TAQUINI; KAMERA: VANESA SAIMOVICI; MONTAŽA I ZVUK: FANFARRIA

Prikazan na brojnim festivalima, među ostalim: 2005., Museo de Arte y la Memoria, Ciclo Vivir para contar, La Plata, Provincia de Buenos Aires; Canal Ciudad Abierta, Documentales; Festival Instants: Video Galerie la Compagnie, Marsella; Salon Nacional de Artes Visuales, Palais de Lace, Buenos Aires, nagrada: Mencion de Honor del Jurado; Festival de Video y Nuevos Medios, Santiago de Chile, Invitación especial; 11 BIM Biennale de la Image en Mouvement, Geneve, Concurso Mamba Telefonica, treća nagrada, kategorija video B.A.; 2006.: izložba Muntref, Ejercicio de la Memoria; Centro Cultural España, Montevideo; Festival Freeways; Mirada de Mujer, Cuba, Honduras.

26

ZAHVALA: CANAL CIUDAD ABIERTA

„Kamera se kreće neprekidno kroz domaći ambijent u pričama dviju zrelih žena koje prepričavaju jednu anegdotu od prije 30 godina. Ovjekovječene, Felicitas i Graciela, rekonstruiraju krug između Pariza i Buenos Airesa, vezan za susret s piscem Juliom Cortazarom. Sto je sublimno, a sto je banalno? Za Cortazara, za gledatelja, za njih dvije? Možda je sublimno kako se uvodi još jednom u ovoj kuhinji Cortazarov svijet.“²⁵

GRANADA, VIDEO, 6 MIN, BOJA, 2006.

IZVORNI NAZIV: GRANADA

REŽIJA: GRACIELA TAQUINI; ULOGA: ANDREA FASANI

KAMERA I MONTAŽA: RICARDO PONS

„Istražuje selektivnost sjećanja i međuprostore sjećanja i zaborava. Temeljena na svjedočenju umjetnice Andrea Fasani, same žrtve državnog terorizma sedamdesetih godina. Andrea prvi put govori o svom zatočeništvu, u ovom videu realiziranom za Arhiv žrtava, 1999., koji je vodio Peter Gabriel. Graciela Taquini montira fraze koje se odnose na sjećanje i koje se ponavljaju. On je pozadinski zapis, videopreslušavanje, nešto kao egzorcizam...“²⁶

Lourdes Villagomez (Nuevo Laredo, Tamps., Meksiko), završila je komunikaciju na UAM-u, Ciudad de Mexico i eksperimentalnu animaciju na CalArts, Los Angeles. U radu kombinira tehnike animacije sa snimkama i fotografijama svakodnevice u filmu,

Prikazan na brojnim festivalima u video verziji: Festival Internacional de Escuelas de Cine, CCC, Ciudad de Mexico, BEST SHORT ANIMATION/EXPERIMENTAL; Seattle International Film Festival; IX. Festival y Muestra Nacional de TV, Video y Nuevas Tecnologias ANUIES, Queretaro, THIRD PRIZE, FICTION-EXPERIMENTAL; Femina International Women's Film Festival, Rio de Janeiro, GRAND PRIX BEST SHORT FILM; MadCat International Women's Film Festival, San Francisco; Festival de Arte Audiovisual Chroma, Guadalajara, MENTION; Cuadro, Ciudad de Mexico, HONORARY MENTION; Tucson Film Festival; Cinema Curtas, Rio

27

videu i instalaciji. Stipendirali su je Zaklade Rockefeller i MacArthur, Meksička banka, Meksički institut za mlade, FONCA i Helen Rubinstein - MOMA program razmjene u New Yorku. Od 1991. radi na produkciji i režiji animacije u različitim nezavisnim i komercijalnim projektima u Meksiku i Los Angelesu. Njeni videoradovi i instalacije izlagani su na internacionalnim festivalima i u muzejima poput Museo Nacional de Arte, Ciudad de Mexico, Mak Center, Los Angeles i La Fabrica del Vapore, Milano. Suradivala je s Francis Alys na video i animaciji kao nightwatch. Utemeljila je program animacije i koordinira ga na Nezavisnom sveučilištu države Morelos, UAEM, gdje organizira prvu videoteku animacije u Meksiku. Direktorica je kolektiva Los Animantes koji istražuje, stvara i promovira animaciju.

SINDROM BIJELE LINIJE, VIDEO, 35 MM 7 MIN, BOJA,

2003.; IZVORNI NAZIV: SÍNDROME DE LINEA BLANCA

SCENARIST, DIZAJNER I RED.: LOURDES VILLAGOMEZ

PROIZVODNJA: IMCINE, LOS ANIMANTES; PRODUCENTI:

LOURDES VILLAGOMEZ, ELIZABETH HERNANDEZ

„Kratki film rađen s animacijom usporena pokreta, isječcima u realnoj veličini, rotoscope crtežima, u kadru za kadrom koristi elemente prirodne skale kako bi se ispričala izmišljena biografija djevojčice koja je umrla u automobilskoj nesreći i budi se u happy endu kao princeza iz bajke. Korišteni su objekti iz svakodnevnog života žena iz obitelji autorice, poput vjenčane haljine njene bake, majke i tetke, stroja za pranje rublja i bakine daske za glačanje. Rekreirane su realne televizijske

de Janeiro; Columbia College, Chicago. i 35 mm verziji: Muestra Internacional de Animacion de Catalunya Animac, Lleida, Spain, 2006.; Centro Cultural Arteleku, San Sebastian, Španjolska 2006; Festival Viva!, Manchester, Engleska, 2006; 28. Festival International Films de Femmes, Creteil, Francuska, 2006., AUDIENCE AWARD, BEST FOREIGN SHORT FILM; Israel International Women's Films Festival.

scene. Termin 'bijele linije' u Meksiku se koristi kao generički naziv za kućanske aparate (bijelu tehniku).“²⁷

Teme: tijelo, trudnoća, naslijedene uloge, majke i prijateljice, matrijarhat, migracija, nasilje, trgovina ženama.

Elias Levin (Ciudad de Mexico, 1968.), završio je komunikaciju i poslijediplomski studij u Tehnologiji obrazovanja, kurator specijaliziran za elektroničku umjetnost. Njegov rad uključuje odnos među različitim znanostima i umjetnostima. Novinar i pisac, od 1988. producent i redatelj video i obrazovnih programa. Koordinira odjel multimedije u Muzeju znanosti i umjetnosti na Nacionalnom sveučilištu (UNAM) i video-odjelu u Muzeju Carrillo Gil of Contemporary Art, Ciudad de Mexico. Stipendist je Nacionalne zaklade za kulturu i umjetnost od 1992.-1993. kako bi razvio videodokumentarni program, stipendist MIDE, Cuenca, Španjolska 1995. i Nacionalnog programa za obrazovanje kroz umjetnost, CENART. Koordinirao je Academic Extension Programom na ENPEG "La Esmeralda", a predaje video na Nezavisnom sveučilištu države Morelos, UAEM, Meksiko.

Neli Ružić vidi Povratnice, iseljenice i nomatkinje (4 kantuna) str. 7.

Ponedjeljak, 29. siječnja 2007., 18 h

Kinoteka Zlatna vrata

*Stevan Vuković: Idealne žrtve i zaklete
djevice (libidinalna ekonomija rodnih*

podjela na Balkanu)

Dušan Makavejev i Mina Đukić

Utorak, 30. siječnja 2007., 18h

Kinoteka Zlatna vrata

*Stevan Vuković: Idealne žrtve i zaklete
djevice (libidinalna ekonomija rodnih*

podjela na Balkanu)

Srdan Karanović i Karin Michalski

Cilj teksta i predavanja, koje je osmišljeno kao narativno izvođenje interpretacije vizualnih predložaka iz povijesti kulture, vezanih za preispitivanje rodnih podjela i stereotipa rodnih uloga na Balkanu, je ukazati na libidinalnu ekonomiju društva koje stalno proizvodi fantazme o pretjeranom uživanju i/ili potpunom ukidanju, to jest nedostatku ženskog uživanja, kao i na načine na koje se ta ekonomija može sabotirati. Osnovna teorijska pozadina interpretativnog modela koji se pritom koristi je lacanovska psihoanaliza, odnosno Lacanov seminar broj XX (Encore: O ženskoj seksualnosti - granice ljubavi i spoznaje).

Kao osnovni materijal za analizu uzimaju se mainstream igrani filmovi muških redatelja iz Srbije koji demonstriraju način na koji se ta libidinalna ekonomija vizualizira kroz filmski medij te kratki filmovi ženskih autora iz Srbije i Njemačke, koji reinterpetiraju prethodno zadane modele vizualnog predstavljanja i rade na sabotiranju zadanih modela organizacije i kontrole ženskog uživanja.

Ljubavni slučaj službenice PTT-a je Makavejevljevi prvi igrani film, a drugi cjelovečernji, koji počinje predavanjem lokalnog seksologa o spolnom oslobođenju i odnosu prema falocentričnom kultu tijekom stoljeća, da bi potom uveo u priču i Isabelu (Evu Ras), kao idealnu žrtvu falocentričkog poretka, koja smrću biva kažnjena za svojevrsnu ekscitativnost u spolnom životu, a presudan joj je lokalni „lovac na suknje“ zvan Ahmed (Slobodan Aligrudić). Rađen u godardovskoj maniri, ovaj film kombinira dokumentarizam i fikciju, kriminalističku priču i radikalnu društvenu kritiku, kako bi ukazao na libidinalnu ekonomiju društva samoupravnog socijalizma u zajedničkoj domovini ravnopravnih naroda i narodnosti, u kojem se, unatoč sistemu klasne i etničke ravnopravnosti, ipak javljaju razlike u količini uživanja koje neka individua može prisvojiti u konkretnoj situaciji te osvojiti i određenu korist, odnosno snositi sankcije za to.

U kratkom filmu Mine Đukić, koji se nastavlja na naraciju Makavejevljevog filma, i to gotovo četrdeset godina kasnije, ta žrtva biva oživljena, dok je njen krvnik već davno mrtav, usmrćen pod čudnim i nikada razjašnjenim okolnostima te se njegova prisutnost osjeća samo kroz neke vrste supranaturalnih pojava u kući u kojoj su nekada živjeli, kući sada potpuno izmanipuliranoj mračnim silama koje stalno vraćaju recidive prošlosti. Anagažirajući glumicu prethodnog filma (Evu Ras), i simulirajući originalno okružje Makavejevljeva filma, Mina Đukić zapravo radi potpunu rekontekstualizaciju nekada uspostavljene naracije, i taj ljubavni slučaj ubojstva iz neutažene strasti i zavisti na uživanju partnera biva preveden u slučaj državnog službenika koji umjesto ubijanja štakora vrši genocid nad svojim sunarodnjacima, koji potom, nakon smrti, opsjedaju danu kuću tražeći pravdu i spomen svojih sudbina.

Virdžina je Karanovićev pokušaj da lokalni mit o „zakletim djevicama“ predstavi kroz filmsku naraciju koja na specifičan način pokazuje život žena koje su se zavjetovale da će do kraja života igrati mušku rodnu ulogu, i to u vrlo patrijarhalnom društvenom okružju. Osnova priče su mitovi o zakletim djevicama s područja sjeverne Albanije, Kosova, južne Srbije i istočne Crne Gore, koje bivaju označene imenima virdžina, tobelija i muškobanja, i koje karakterizira trajno preuzimanje simboličkih karakteristika muškog roda u tradicionalnom smislu. Nositelj naracije je vojnik jugoslavenske narodnooslobodilačke vojske u jeku Drugog svjetskog rata, koji nosi ime Stevan, i ubija svakog tko prijeti njegovoj ulozi muškarca i ratnika, kao što su njegova zaručnica kod kuće, medicinska sestra koja se zaljubljuje u njega, ili njegov homofobični suborac - svi oni bivaju ubijeni prije nego što odaju njegovu žensku biološku pripadnost, napuštenu u simboličkom smislu u ritualu koji učvršćuje patri-linearnost prijenosa moći, prava i nasljedstva u okružju porodice. Karanović je za film *Virdžina* bio inspiriran novinskom pričom o Albanci zvanj Fatima Aslani, iz sela blizu Orahovca i Prizrena na Kosovu, koja se borila u partizanskim trupama sve do ranjavanja kod Trsta, kada je otkriveno da je žena, ali on tu priču mijenja preimenovanjem uloge i pridavanjem slovenskog podrijetla, kao i krajem u kome on/ona ponovo prihvaćaju žensku ulogu i učvršćuje je ulogom majke i supruge. U filmu koji je snimljen više od deset godina kasnije, u planinama Albanije, Karin Michalski u dokumentarnom žanru, reinterpretira tu temu u kontekstu konstrukcije roda i spola, koji, kao proces, čak i u veoma tradicionalnim patrijarhalnim sredinama producira i svojevrsni eksces u vidu osoba trećeg spola i trećeg roda, nesvodivih u potpunosti kako na žensku, tako ni na mušku društvenu ulogu.

Stevan Vuković
(Beograd, 2006.)

Dušan Makavejev je počeo raditi kratkometražne filmove još pedesetih godina, dok je studirao psihologiju na Beogradskom sveučilištu, da bi potom prešao na dugometražne filmove i snimio film *Čovjek nije tica*, 1966. godine. Njegovi sljedeći filmovi, u lokalnoj produkciji, kao što su *Ljubavni slučaj...* [1967.] i *Nevinost bez zaštite* [1968.] - donijeli su mu međunarodno priznanje. Godine 1971., njegova fikcionalizirana kronika života psihoanalitičara Vilhelma Rajha, snimljena pod nazivom *WR: Misterije organizma*, je odmah zabranjena u Jugoslaviji, zbog političko-seksualnog sadržaja. Rezultat tog filma je bio i Makavejevlev egzil, sve do kasnih osamdesetih. To ga, međutim, nije spriječilo da i dalje radi filmove. Tako je 1974. godine snimio i *Sweet Movie* u Kanadi. Taj film je bio vrlo nasilan i u njemu su također

vrlo eksplicitno prikazani nasilje i scene seksa da je u mnogim zemljama proglašen za pornografski film te je i zabranjen. Makavejevlev jedini pravi komercijalni uspjeh je bio film *Mister Montenegro*, iz 1981. godine, snimljen u švedsko-britanskoj koprodukciji. Godine 1988., napokon se vraća u domovinu, i snima *Manifesto*, kao i još nekoliko potonjih filmova, od kojih je posljednji *Rupa u duši* iz 1994. Njegovo posljednje sudjelovanje u nekom filmskom projektu je bilo u filmu pod nazivom *Danske piger viser alt ili Dankinje otkrivaju sve*, iz 1996.

LJUBAVNI SLUČAJ ILI TRAGEDIJA SLUŽBENICE PTT-A,
77 MIN, 1967.

REŽIJA: DUŠAN MAKAVEJEV; SCENARIJ: DUŠAN MAKAVEJEV, BRANKO VUČIĆEVIĆ; KAMERA: ALEKSANDAR PETKOVIĆ; MONTAŽA: KATARINA STOJANOVIĆ

ULOGE: EVA RAS, SLOBODAN ALIGRUDIĆ, RUŽICA SOKIĆ, MIODRAG ANDRIĆ... DISTRIBUCIJA: AVALA FILM

Izabela, telefonistica, pojavljuje se u danom filmu kao leš. Partner je udavio i bacio u rimski bunar. Njeno tijelo je prikazano vrlo rano u filmu. Izvučeno je iz bunara, obducirano u mrtvačnici, u priči koja uključuje scene koje prethode činu ubojstva. Linija naracije teče na sljedeći način: poslije mnogih avantura, mlada poštanska službenica započinje ljubav s naoko ozbiljnim mladićem, a u biti pravim „lovcem na sukne“. Ali, prilikom njegove duže službene odsutnosti, ona postaje usamljena i prihvaća udvaranja nasrtljivog kolege. Kada se njen mladić vrati, ulazi u oštar sukob s njom, sada već trudnom, i na kraju sve tragično završava nehotičnim ubojstvom...

Stevan Vuković je kustos i kritički usmjereni teoretičar, baziran u Beogradu. Piše tekstove o suvremenoj umjetnosti i teoriji od 1992. godine. Dobitnik je nagrade *Lazar Trifunović* za najbolji tekst o umjetnosti objavljen u Srbiji, za godinu 1998. Radi kustoske projekte vezane za suvremenu umjetnost, od 1996. godine, uglavnom u suradnji s drugim kustosima, umjetnicima i arhitektima. Njegov kustoski rad uključuje izložbe kao što su *Belgrade Art Inc* (Secession, Beč, 2004.), kao i filmske i videoprojekcije, koje su praćene teorijskim predavanjima i raspravama, kao što su *A Dogumentary Approach, A veiw on recent documentary film and video production*, (Kunstverein München, Minhen, 2004.). Također radi na obrazovanju programskih shema za prostore koji predstavljaju suvremenu kulturnu produkciju, počevši od galerije Remont, 2000. godine. Trenutačno radi na poziciji koordinatora za vizualne umjetnosti u SKC Beograd. Konačno, također je aktivan i na polju izgradnje institucionalnih kapaciteta (pojavljivanje novih i stalni razvoj postojećih institucionalnih formi). Trenutačno je uključen u rad Škole izostavljenih studija (Shool of Missing Studies), programa umjetnosti u javnom prostoru, pod nazivom *Paps: Public Art - Public Space*, i kustoskih radionica u okviru projekta pod nazivom *Baza: Umjetničke inicijative Beograd*.

Mina Đukić rođena u Somboru 1982. godine, živjela u Kuli do 2001., a zatim se preselila u Beograd. Studentica je četvrte godine filmske i televizijske režije na Fakultetu dramskih umjetnosti i psihologije na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Bila je više puta nagrađena za film *Gotovo mitski*.

DOSJE ŠTAKOR, 15 MIN, 2005.

REŽIJA: MINA ĐUKIĆ

SCENARIJ: MINA ĐUKIĆ I VLADIMIR ČOSIĆ

KAMERA: IGOR VUKOVIĆ

MONTAŽA: VLADIMIR VIDIĆ

ULOGE: EVA RAS, VLADA MARJANOVIĆ, MARKO BAČOVIĆ,

MINA ĐUKIĆ, NIKOLA LORENCIN, VLADIMIR BOŽIĆ

Stara, osamljena i otuđena gospođa, istražuje okolnosti pod kojima je, prije 17 godina, umro njen muž. U tijeku procesa nailazi na niz neobjašnjivih, naizgled paranormalnih pojava. U potrazi za istinom pomoći će joj i filmska

ekipa čije angažiranje na danom slučaju izaziva važne posljedice. Na kraju niza veoma dramatičnih sekvenci, cijela povijest slučaja lokalnog „lovca na suknje“ biva rasvijetljena, na način koji dekonstruira priču od koje kreće - priču o slučaju službenice ptt-a ...

Srđan Karanović je svoju karijeru počeo režirajući kratkometražne filmove i televizijske emisije. Na filmu je poznat kao istaknuti pripadnik Praške škole jugoslavenskih režisera - studirao je na prestižnoj FAMU filmskoj školi u Pragu, i svoje prve kratkometražne filmove je snimio u tadašnjoj Čehoslovačkoj. Njegovi najpoznatiji filmovi proizvedeni su u Jugoslaviji, među ostalim, *Miris Poljskog Cvijeca* (1977.), *Petrijin Venaci, Jagode u grlu* (1985.). Njegov posljednji film nosi naziv *Sjaj u*

očima (2003.), posvećen je Rene Claireu i priča romantičnu i nadrealističku priču o odnosu između dvoje izbjeglica u Beogradu sredinom devedesetih. To je bajkovita priča o međusobnom utjecaju dviju vrsta realnosti. Uz režiju, on često, kao scenarist, surađuje s redateljem Rajkom Grličem.

VIRDŽINA, 35 MM FILM WIDESCREEN, 101 MIN, 1991.

PROIZVODNJA: TV BEOGRAD, MAESTRO FILM,

CONSTELLAITON PRODUCTIONS (PARIZ), CENTAR ZA FILM (BEOGRAD)

REŽIJA I SCENARIJ: SRĐAN KARANOVIĆ

FOTOGRAFIJA: SLOBODAN TRNINIĆ

GLAZBA: ZORAN SIMJANOVIĆ

MONTAŽA: BRANKA ČEPERAC

SCENOGRAFIJA: NIKOLA PAJIĆ

KOSTIMOGRAFIJA: MAJA GALASSO

ULOGE: SLADANA BEBIĆ, IGOR BJELAN, NADA GACESIĆ,

INA GOGALOVA, VJENCESLAV KAPURAL, MARTA KELER,

MIDDRAG KRIVOKAPIĆ, SLOBODAN MILOVANOVIĆ,

MIRKO VLAHOVIĆ.

Teme: virdžine ili muškarac, transgender, queer, muška inte

Virdžina priča priču s kraja 19. stoljeća, čije je mjesto događanja izolirano selo blizu Jadranskog mora. Razvijeno u okviru uobičajenosti izrazito patrijarhalne lokalne kulture, postoji vjerovanje da su obitelji bez muškog nasljednika proklete. Kada žena seljaka rodi četvrto žensko dijete, otac odlučuje da će ona postati takozvana virdžina i da će život provesti kao muškarac, u ulozi nasljednika obiteljske tradicije. Ova srceparajuća priča o životima virdžina je ispričana snažnim riječima, i vizualno podržana grubim okolišem.

Karin Michalski je studirala novinarstvo na sveučilištima u Mainz i Berlinu. Između 1990. i 1995. organizirala je Berlinski lezbijski filmski festival, promovirajući feministički film pod nazivom *Cinesisters Berlin*. U njezine radove spadaju *Pozitiv* (1998.), *Monika i Robert* (1999.), *Brendina igra* (1999.), *Monika M. - ratnica* (2002.). Trenutačno radi kao organizator feminističkog filmskog kluba Queer Clipclub, također u Berlinu.

PASCHE I SOFIJA, VIDEO, 28 MIN, 2003.;

IZVORNI NAZIV: **PASCHE UND SOFIA**

REŽIJA: KARIN MICHALSKI

SCENARIJ: KARIN MICHALSKI, RÉKA KINCSES

KAMERA: KARIN MICHALSKI, RÉKA KINCSES

MONTAŽA: ELFE BRANDENBURGER

ULOGI: PASKHE SOKOLLI

Paške (62 godine) živi kao „zakleta djeвица” u planinskom selu u Albaniji, što znači da živi u društvenoj ulozi muškarca. Njegova/njena

biografija motivira njenu odluku da pita druge žene, poput Sofije, o njihovim viđenjima vlastitih života i o rodnim ulogama u načelu. *Paške i Sofije* je izuzetan dokument koji pokazuje fleksibilnost pripisivanja rodnih uloga u nekim kulturama, pokazujući ih kao društvene konstrukte. U slučaju Albanije, dovoljno je ne udati se i nemati djece da bi se osoba koja je u pitanju proglasila za mušku. To je strategija adaptacije koja omogućava mnogim ženama da izbjegnu ograničenja koja im nameće patrijarhalna kultura, ostvarujući na takav način i status i poštovanje koje je rezervirano samo za muškarce. Ovaj fascinantni film je prozor u kulturu Albanije i na izuzetan način pokazuje starinski običaj koji omogućava Albancima da svoj rod promijene preuzimajući zakletvu “zakletih djeвица”.

Srijeda, 31. siječnja, 2007, 18h

Ana Peraica - Postfeudalizam,

postsocijalizam, postkolonijalizam:

Ana Hušman, Sanja Iveković, Tanja Dabo,

Irena Paskali, Marina Gržinić i Ana Šmid,

Nasrin Tabatabai

U svim radovima se osjeća prelazak iz jednog sistema u drugi. Rad Ane Hušman prikazuje svijet građanštine u vrijeme masovne potrošnje. Rad Sanje Iveković bilježi život žena u socijalizmu nakon pada tog političkoga sustava. Tanja Dabo transcendentira u neko idealno društvo turizma, daleko od onoga u kojem se nalazi sama autorica. Irena Paskali transcendentira iz militantnog društva MTV logikom. Marina Gržinić i Ana Šmid analiziraju postsocijalizam u društvu koje je nedavno ušlo u EU, dok se rad Nasrin Tabatabai bavi iranskom azilatkinjom u Europskoj uniji. Paradoksalno, svaka od žena progovara u sistemu u kojem se ne nalazi. Unutrašnji svjetovi i vanjski događaji su u krizi, na rubu sukoba. Na istome mjestu nemoguće je ustvrditi granice istine i fikcije.

*Ana Peraica
(Split, 2006.)*

terpretacija, ženska interpretacija, djevice i...

Ana Hušman rođena je 1977. u Zagrebu. Diplomirala na Odjelu za multimedije i nastavnički smjer Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu. Sudjelovala je na brojnim domaćim i inozemnim izložbama i festivalima. (It's a Playtime!, Galerija suvremene umjetnosti Celje, Insert - retrospektivna izložba umjetničkog filma i videa od 1960. do danas - Muzej suvremene umjetnosti, XXII. bijenale mladih umjetnika, Napulj, Internacionalni bijenale mladih umjetnika Vršac, Share - Ljubljana, Galerija P74, The Independents - g39, Cardiff, Staying or leaving - Umjetnički Paviljon, Zagreb / Kunsthaus, Graz). Za neke od svojih radova dobila je nagrade. Posljednja dva videa objavila je za EGOB00.bits pod GNU Općom javnom licencom.

MERCŠPAJZ, MINI DV, BOJA, PAL, 9.52 MIN, 2003.

Animirani videopriručnik za suvremenu ženu sastavljen od četiriju različitih recepata

slatkih jela. Od svih jela slatka jela najviše pokazuju koliko su pažljivo i točno priređena, posebice ona koja se poslužuju u komadima jer tu ne treba samo izvježbana ruka već i oko; svi komadi trebaju biti jednake veličine. Za priređivanje nekih slatkih jela možemo se poslužiti raznim pomagalicama (izrezivačima, strojevima, štrcaljkama) pa tko ima ova pomagala može i s manje spretnosti postići odličan uspjeh.

Domaćice, koje su preopterećene radom u kući i izvan kuće, služe se danas gotovim i polugotovim proizvodima prehrambene industrije jer u vrlo kratkom roku mogu prirediti više jela; no moramo naglasiti da time nije zadovoljeno suvremenoj prehrani i da se ne smiju iz svakodnevne prehrane izostaviti slatka jela, a povremeno treba uvrstiti u jelovnik torte i kolače, koji se uz propisan način prehrane ne mogu potrošiti za jedan obrok nego se moraju podijeliti na više obroka. Svi su ovi recepti prokušani,

Teme: vrtoglavica, nepronađene, traženje, identitet, nep.

samo moramo upozoriti da je potrebno osim recepata, prethodno pratiti i općenite upute koje predstoje svakoj vrsti kolača ako se hoće postići potpun uspjeh.

Sanja Iveković (1949., Zagreb), studira grafiku na Akademiji u Zagrebu. Bavi se s videom od 1973. Živi u Zagrebu. Njene umjetničke produkcije variraju od fotografija, performansa, videa do instalacija. U središtu njezina rada je vlastiti život koji stavlja u širi kontekst situacije žena u prostoru i vremenu. Na hrvatskoj sceni bila je prva umjetnica koja se prozvala feministkinjom. Predaje na Centru za ženske studije u Zagrebu od samih početaka 1994. i osnivač je Ženskog art centra Electra.

BOROVI I JELE, DOKUMENTARNI, DV CAM, 58 MIN, 2003.

Ovaj je film nadopuna istraživačkom projektu *Sjećanje žena na život* u socijalizmu koji je 1999. godine započela grupa znanstvenica, studentica i predavačica u Centru za ženske studije u Zagrebu. U filmu upoznajemo pet vrlo različitih žena koje otvoreno i hrabro govore o svojim naporima, uspjesima, porazima i radostima koje su doživjele tijekom življenja u socijalističkoj Jugoslaviji.

Tanja Dabo rođena 1970. Od godine 1985. - 1989. polazila je Školu za primijenjenu umjetnost i dizajn, Zagreb, a od 1989 - 1997. studij likovne kulture na Pedagoškom fakultetu u Rijeci. Magistrirala je 2003. na

Akademiji likovnih umjetnosti u Ljubljani. Od 1993. sudjeluje na brojnim skupnim i samostalnim izložbama te u projektima u Hrvatskoj i inozemstvu (Zagreb, Berlin, Torino, Linz, Edinburgh, Kassel, New York, Istanbul, itd.).

DOBRODOŠLI, EKSPERIMENT. FILM, 8.53 MIN, 2004.

„Film *Dobrodošli* na jednostavan i simbolički način tematizira jednu od svakodnevnih i aktualnih tema - hrvatski turizam te položaj ljudi koji žive od turizma. Rad proizlazi iz mog osobnog iskustva odrastanja na otoku kao i ljetni povratak na njega, kada i sama postajem turistkinja pa otuda zamisao da kroz ulogu aktera u filmu na najneposredniji način izrazim osjećaj 'vesele tjeskobe' koji je za mene tijekom godina postao metafora za život u turizmu. Pritom mislim na istodobnu radost što imamo turizam koji nam donosi materijalnu dobrobit, ali i tjeskobu jer u to vrijeme ustupamo svoje kuće, ulice, more, živote, svoj dah, i u tome često moramo ustrajati ma koliko nam teško bilo. Ovo je ujedno i metafora mnogih situacija u našim životima, makar i ne živjeli u turizmu, kada smo zbog zadovoljenja društvenih normi prisiljeni na ostajanje bez daha... uz smijeh.“

Irena Paskali (1969.) umjetnica iz Makedonije. Radi na području fotografije, videa, eksperimentalnog i dokumentarnog filma. Godine 1995. diplomira na Fakultetu za prirodne nauke u Skopju, a 2000. diplomira

na Akademiji za likovne umjetnosti u Skopju. Godine 2007. završava poslijediplomski studij na Akademiji za medijske umjetnosti u Kolnu. Dobitnik je rezidencije u Weimar (Njemačka) i Hall in Tirol (Austrija). Sudjeluje na internacionalnim izložbama fotografije, videa i novih medija u Europi i Americi... Dobitnica je internacionalnih nagrada: najbolji dokumentarni film Analia - Antalya short film festival Antalya Golden Orange, 2004., Treća Pangaea Award 2004. na London Halloween Film Festival, Institut of Contemporary Arts, treću nagradu na Bremen Uggacchantalntenacional Sveučilište u Bremenu, 2006. Trenutačno živi i radi u Skopju i Kolnu.

ON THE WAY TO - FROM MACEDONIA, VIDEO, 2.58 MIN, 2002.

Marina Gržinić i Ana Šmid rade kao videoumjetnice od 1982. Prethodno su imale punk bend i bile angažirane u performance umjetnosti. Suradivale su na više od 40 videoprojekata, načinile kratak 16 mm film i brojne videoradove te medijske prezentacije: nezavisno su režirale nekoliko video- dokumentaraca i TV produkcija. U 1997. realizirale su interaktivni CD-rom za ZKM; Karlsruhe. Gržinić i Šmid in svojoj dugogodišnjoj suradnji su prezentirale i izlagale videoradove i videoinstalacije na više od 100 video festivala po cijelome svijetu te su primile nekoliko bitnih nagrada za svoje videoprodukcije.

prevodivost...

HI RES, VIDEO, DIGITAL BETA, BOJA 20.58 MIN, 2006.
PROIZVEDEN U SURADNJI SA ZAVODOM EMANAT,
LJUBLJANA I VPK

„Video HI-RES je zasnovan na plesnom performansu HI-RES Maje Delak i Male Kline. Video postavlja pitanja i daje neočekivane odgovore na pitanja što treba napraviti u suvremenoj umjetnosti/plesu danas i koje su granice predstavljanja, poput okvira (rada) koji utječu na i iniciraju suvremen ples te koji je kapacitet plesnog tijela u generiranju značenja za sebe i druge. HI-RES snažno razvija dva stanja, akcije i kontemplacije: dosade i vrtoglavice. Oni se neprestano perpetuiraju kroz politiku i analizu globalnoga kapitalističkog sistema i performativne politike.“

Nasrin Tabatabai je umjetnica koja živi i radi u Rotterdamu, Nizozemska. Njen rad često derivira iz njenoga interesa za diskurse koji uključuju trenutne interkulturalne i interpolitičke uvjete, i dvosmislenost ovih uvjeta koji onemogućavaju bilo kakvu zaključnu diskusiju. Ona je također osnivač časopisa Pages Projekta. Njen je rad, među ostalim prikazan na Drugom BIACS- internacionalni bijenale suvremene umjetnosti (Sevilla), Španjolska, 3. tiranskom bijenalu u Albaniji, Muzeju Ilijepih umjetnosti u Nantesu, Francuska; Manifesta 3, Ljubljana, Slovenija; De Appel, Amsterdam; Witte de With Institutu, Rotterdam, Nizozemska, Muzeju Boijmans van Beuningen, Rotterdam, Nizozemska, Fridericaneum, Kassel, Njemačka.

PROLAZ, VIDEO, 25 MIN, 2005.
ORIGINALNI NAZIV: **PASSAGE**

„Radnja filma događa se u malome prolazu pred ulazom u supermarket u centru Rotterdama, gdje sredovječna žena, izbjeglica bez legalnoga statusa, prodaje ulični časopis. Način na koji se ona smješta ispred supermarketa je u fokusnoj točki videa. Lokacija postaje njen ekonomski teritorij, jednako kao i mjesto na kojem komunicira s ljudima. Upravo putem ovih komunikacija gledatelj dobiva uvid u njen život. Video također pokušava isfokusrirati razloge njena odlaska u Nizozemsku, koji na ovaj ili onaj način ostaju nerazjašnjeni do kraja. Film *Passage* postavlja pitanje je li neodlučna informacija ili proizvodnja istine koja postaje posljedicama nerazjašnjenih uvjeta i okolnosti, mogu uistinu biti viđeni kao neistine? Video *Passage* je dio serije videa pod nazivom *Približne mjere*. Ovi video radovi imaju u centru specifične lokacije i nastanjenja tih lokacija. U tim lokacijama ljudske namjere, misli, odnosi i uvjeti života dani su s približnom jasnoćom.

Ana Peraica, C.Phil. (Split, 1972.) teoretičar suvremene umjetnosti i medija, diplomirala na logici, kao profesor filozofije i povijesti umjetnosti, postakademiški istraživač teorije umjetnosti Jan Van Eyck Academie, Maastricht. Odslušala doktorski studij na ASCA (Amsterdam School of Cultural Analysis, Theory and Interpretation, Sveučilište u Amsterdamu). Od odlaska iz Hrvatske 1999. dobitnica JVE Stichting stipendije, UNESCO-ifpc (60 dodijeljenih stipendija na 4 000 kandidata), OSI grant, dvaput BKVB zaklade za lijepe umjetnosti, sve za istraživački rad. Tekstovi, među ostalim, u uređenim zbornicima; East Art Map (ur. Irwin, Afterall/MIT Press, 2006), New Feminism: worlds of feminism, queer and networking conditions (ur. Gržinić & Reitsamer, Löcker publishers, Beč, 2007.), Član IAPL (International Association for Philosophy and Literature, od 2001.), ISEA (International Symposium of Electronic Arts) od 2003. Stalni dopisnik austrijskoga časopisa za suvremenu teoriju Springerin (Beč, Austrija). Tekstovi prevedeni na sedam svjetskih jezika. Prijevodi tekstova će po prvi put biti objavljeni na hrvatskom u zbirci *Subverzije* (Školska knjiga, Zagreb, 2007.).

Četvrtak, 1. veljače 2007, 18h

Madeleine Bernstorff - Radni uvjeti:

Zsombor Dyga, Benny Nemerofsky Ramsay,

Tina Nacchache i Hrabba Gunnarsdóttir,

Raul Rooney, Judith Hopf, Nomeda ☺

Gediminas Urbonas, Etats généraux du cinéma

France, Linda Weiss, Pauline Boudry,

Brigitta Kuster i Renate Lorenz

„Program se gradi na području prikaza rada i spola u gradu, na eksperimentalnim i dokumentarnim strategijama koje se suprotstavljaju temama muškoga rada-heroja-figure, koji pokušava predstaviti nevidljivi rad s nekim stranputicama od pobune 1968., te na produktivnosti i samoreklami u suvremenom društvu.“

Madeleine Bernstorff
(Berlin, 2006.)

Zsombor Dyga rođen u Budimpešti. Radio je kao prvi asistent režije sa Sándor Cs. Nagy (Aranyváros) i Szabolcs Tolnai (Arccal a földnek). Nakon nekoliko kratkih i eksperimentalnih filmova načinio je svoj prvi 35 mm film *Bro (Tésó)*, 2003., romantičnu komediju o dva mladića koji rade na prospektnoj izgradnji u Budimpešti i o njihovom vođenju ljubavi i izgradnji doma. Filmografija: 1998.: Roaming the Streets / Séta (ex), 1999.: Bloodsnot / Vértakony (s), 1999.: Killers / Gyilkosok (ex), 2000.: Pace / Tempo (s), 2000.: 'ickfaces / 'öcsögök (ex), 2002.: UNO (s), 2003.: Bro' / Tesó (Special award at the Split film festival), 2005.: Bedlam (Kész cirkusz!), 2006.: RESZLETKERDESEK

PITANJA U DETALJE, VIDEO, 7 MIN, 2006.; IZV. NAZIV: RESZLETKERDESEK; DUNA TV, MAĐZARSKA

“Na prozoru hotela, možda u Beču, mlada žena vodi razgovor s drugom ženom. Za vrijeme pitanja i odgovora u trijeznom off screenu polako saznajemo da smo suočeni s castingom za pornofilm. Kamera staje za vrijeme razgovora, kao da će proizvesti tu produkcije. Ona onda odlazi pušći cigaretu.”

Benny Nemerofsky Ramsay je umjetnik rođen u Montrealu koji uglavnom radi s videom, tekstom i zvukom. Od 2000. njegov rad je združio pjesme, autorefleksivne performance i stihove iz pop glazbe kao sredstva ispitivanja pjevačkih glasova, neprevodivosti emocija u jezik i načina u kojima emocionalni izrazi mijenjaju oblik prenosom u tehnologiji i popularnoj kulturi. Radovi Nemerofsky Ramsaya prikazivani su na festivalima i u galerijama diljem Kanade, Europe i Istočne Azije te primili nagrade Hamburg Short Film Festival, Kasseler Dokumentarfilm und Videofest and the Kurzfilmtage Oberhausen (sve u Njemačkoj), te Toronto Inside Out Film and Video Festival, kao i prvu nagradu na Globalica Media Arts Biennale u Wroclawu, Poljska. Trenutačno raspodjeljuje vrijeme između Kanade i Europe.

AUDIJIJSKA TRAKA BETASP, 6 MIN, 2003.

IZVORNI NAZIV: AUDITION TAPE

KURZFILMTAGE OBERHAUSEN

„Djevojka (29 godina) s dobrim pjevačkim glasom i koordinacijom očajnički traži posao u ruskom (pseudolezbijskom) bendu. Povijest, seksualnost i identitet kolidiraju s glazbenim monologom inspiriranim s fenomenom proizvodnje zvijezda Nemerovsky. Razvija interpretaciju ruskoga teenage benda Tahu.“

Tina Nacchache i Hrabba Gunnarsdóttir (Island).

Tina Nacacche je studentica Demografskog instituta na Sveučilištu u Parizu. Radila je u Beirutu kao demografkinja i urbanistica dok je rat nije vratio u Kaliforniju kao izbjeglicu 1976. Vraćajući se u Libanon 1985. ona se posvećuje ljudskim radnim pravima i odnedavna dokumentarnim filmovima... Tko stavlja odjeću na vješalo? Pranje, rat i struja u Beirutu je 20-minutni dokumentarni film Hrafnhildur Gunnarsdottira u kojem priča o ratnim posljedicama. Film *Uživo u Limbu* je nastao u suradnji s Hrabom Gunnarsdottir i Ericom Marcus te dokumentira četiri djeteta, palestinske izbjeglice, u Libanonu i mladoga dječaka iz Južnoga Libanona tijekom deset godina - posebno spomenut na ljudskim pravima u Locarno film festivalu 2005. Hrafnhildur Gunnarsdottir je redateljica i kameranka sa Islanda, diplomirala na San Francisco Institutu za umjetnost. Radila je s Lynne Hershman na filmu COCEIVING ADA, a montirala Marc Huestis SEX IS... Radila je na dokumentarnom filmu u US i na Islandu posljednjih 11 godina. Nekoliko njenih projekata su načinjeni u suradnji s libanonskim aktivisticama Tinom Nacacche i Ericom Marcus. *Straight Out - Stories from Iceland* je dokumentarac nastao 2003. Hrafnhildur Gunnarsdóttir i Thorvaldur Kristinsson, mladi homoseksualci, opisuju svoja iskustva izlaska iz tajnosti.

TKO VJEŠA ODJEĆU? PERALAČKI RAT I STRUJA U

BEIRUTU BETA SP, 27 MIN, 2002., LIBANON

IZVORNI NAZIV: WHO HANGS THE LANUDRY? WASHING WAR AND ELECTRICITY IN BEIRUT

„Osobni dokumentarac o pranju odjeće, ratu i struji u Beirutu te o posljedicama rata. U prethodnom događaju na Islandu, režiser Hrabba Gunnarsdóttir i libanonski zagovornici ljudskih prava, nagovaraju Tinu Naccache da se „suoči“ u svom stanu u Beirutu s danom za pranje odjeće. Izmorena nedostatkom vode i struje, kao posljedicama rata, Tina opisuje ritual pranja. Gledajući Tinu kako pere redateljeve hlače i kako se intimno se kreće kroz stan, njen nekonformistički i artikuliran stav o feminizmu, ratu i služenju izlazi na vidjelo. U većini snimaka, u manje od dva sata, ona progovara čisto, no u gruboj maniri ratnog iskustva.“

Raul Rooney [1967., Liverpool, Velika Britanija], živi i radi u Liverpoolu. Studirao je na Edinburškom College of Art. Osnovao je umjetničku grupu Common culture. Paulova individualna praksa fokusirana na 1998. i 2000. glazbu „Rooney“ CD-a i performancea te BBC Radio 1FM Peel session se emitirala u listpadu 1999. Rooney radi s tekstem, zvukom i videom te angažmanima u „svakodnevnom“ natjecanju subjekata rada. Njegov videorad, u čijem centru su zvučni zapisi „voice over,“ koriste reference forma priče poput pjesama, audiovodiča, propovijedi te drugih načina pričanja priče.

DRAGI GOSTE, 12 MIN, 2005.

IZVORNI NAZIV: DEAR GUEST

FDK BERLIN

„Radisson Edwardian Hotel, Manchester. Dragi gostu, dobrodošao u hotel. Molim pročitajte ovo pismo i dobit ćete ideju o tome od čega se sastoji posao sobara. Nemoj kazati manageru kućepazitelju u ovome pismu, molim samo zamjeni ručnik kad ovo pročitaš...“
 Monolog za solo ženski glas s manchesterskim akcentom, u obliku izmišljenoga pisma kojeg piše sobar, koji se

fokusira na opise svakodnevnih zadataka sobara zajedno s referencama na povijest mjesta hotela. To tvori zvučni zapis od statičnih snimaka uličnog smeća oko hotela te objekata koji se talože u nečistoj hotelskoj sobi.“

Judith Hopf [1969., Karlsruhe, Njemačka] je studirala na umjetničkim akademijama u Bremenu i Berlinu. Od 1968. do 1998. organizirala je *Supersenzacije* u knjižari b_books u Berlinu. Suradivala je na nekoliko kolektivnih projekata poput izložbenog projekta *When tekno turns to sound of poetry*, koji se bavi konceptualnom umjetnošću u odnosu na nove medije, umjetnost i feminizam. *A_clip*, intervencija sa kratkim klipovima u kino-prostoru te *Ping-Pong*, produkcija svakodnevne saponice. U svom radu, Judith Hopf se bavi pričama i estetikom povezanom sa sferama svakodnevne kulture, koristeći izraze poput performancea, videa, skulpture, rada na papiru. Njen odabir medija, ipak, manje je odlučan nego njen strastven interes u prostoru politike, umjetnosti, u presjeku s teorijom, koji se može smatrati okvirom referenci mnogih njenih projekata. Druga česta predstavljanja njenoga rada su paradoksalni panopticon samoportreta i vjera u snažno obojenu, glamuroznu pop poetiku.

HEY PRODUCTION, DVD, 7 MIN, 2001.

IZVORNI NAZIV: HEY PRODUCTION

„Film Judith Hopf Hey Produktion se zasniva na njenom istraživanju legitimnosti liberalnoga pokreta. Povezujući se s idejama 60-ih o kolektivnoj aktivnosti i društvenoj integraciji do suvremenih inačica; timskoga rada, samomanagementa, Hopf propituje motive produktivnosti u suvremenome društvu te traži mentalnu relaksaciju i unutrašnje vrijednosti. Film uključuje rutinu koreografskoga plesa koji kombinira idiosinkratičke pokrete koji dolaze iz yoge, tai chija i zbornoga plesa.“

Nomeda & Gediminas Urbonas,

rođena 1968. u Kaunasu, Litva, a Gediminas 1966. u Vilniusu, Litva. Rade zajedno od 1997. u istraživačkim područjima filma, videa, interdisciplinarnih umjetničkih programa. 1998. osnivaju *tvvv.plotas*, Žive-Diskusije-platfome na litvanskoj televiziji i internetu, od 1999. VILMA - Vilnius Interdisciplinary Lab for Media Arts. Sudjelovali na Documenti 11, 2002. s projektom „Transakcija/Transactions“, kolaborativnim projektom koji uključuje filmski arhiv, videoprojekcije i sistem znakova koji se bave reprezentacijama žena u litvanskom društvu kojim su predstavili utjecaj medija na društveno ponašanje žena. Model projekta je zasnovan na uzorku dramatičnoga trokuta žrtve, krvnika i spasitelja, preuzetog iz transakcijske analize, strukture koja je dijalog između Litvanskih feminističkih intelektualaca koji uvode ženske skripte u livanski film, arhiv filma 1947. - 1997., te litvanske psihijatke koji komentiraju životne zapise žrtava. Rad *Karaoke* je prikazan na International Short Film Festival Oberhausen in 2001.

KARAOKE, VIDEO, 15 MIN, 2001.

IZVORNI NAZIV: KARAOKE

KURZFILMTAGE OBERHAUSEN

„Deset dama u poslovnim kostimima pjeva stihove poznate Abbine Money dok stoji u bankovnom uredu u Litvi. Rad o ponavljanju i privlačnoj energiji kapitalizma.“

**Etats generaux
du cinéma France**

16. svibnja 1968. studenti pariške filmske škole IDHEC su počeli štrajkati i odlučili nasilno ući u školu. Sljedećeg dana je osnovan *Etats Généraux du Cinéma français* (opći koncern kina), koji je pozvao na neograničen štrajk svih filmaša. Dana 20. svibnja *Etats Généraux* je načino posebne narudžbe, koje su omogućile snimanje filma koji se bavi studentskim i radničkim pokretom te Vijetnamskim ratom. Grupa studenata

u štrajku osnovala je komitet koji je prisilio školu da im da kamere i materijale za zvučni zapis. Odabrana je kompanija *Wonder* u Oenu za snimanje te su stigli kad se odlučilo završavanje njena rada. Pierre Bonneau je kameraman, Jacques Willemont je baratao mikrofonom, Liane Estiez Nagrom, a Maurice Portiche je asistent. Snimili su jednu rolu filma, deset minuta, bez montaže.

LA REPRISE DU TRAVAIL AUX USINES WONDER, 16 MM
FILM, 12 MIN, 1968.; KOPIJA FREUNDE DER
DEUTSCHEN KINEMATHEK BERLIN

„Na kraju štrajka koncerna za baterije Wonder u Francuskoj, snimanoga od strane filmske grupe koja se veže uz studentske pokrete, mlada žena protestira protiv kompromisa Unije. Drama se snima u jedinstvenom planu.“

Linda Weiss (Njemačka), živi u Berlinu i Liepzigu, studirala na Akademiji lijepih umjetnosti u Berlinu i na Akademiji vizualnih umjetnosti u Liepzigu. Napisala je teze o

Jean-Luc Godardu *Le Mepris* u odnosu na Lauru Muveys i Peter Wollensov *Riddles on the Sphinx*, u kojem propituje reprezentaciju žene. Njen video *Biti u Gradu* dio je recentne instalacije „off text“ na Akademiji Lijepih umjetnosti u Liepzigu.

BITI U GRADU, DVD, 2 MIN
IZVORNI NAZIV: **TO BE IN THE CITY**
„SERIJA IZREKA O BIVANJU U GRADU“

Pauline Boudry, Brigitta Kuster i Renate Lorenz (Njemačka)

KOPIRAJ ME - ŽELIM PUTOVATI
IZVORNI NAZIV: **COPY ME - I WANT TO TRAVEL**
NJEMAČKA, 2004., 68 MIN, KOLOR, VHS, SUBTITLOVAN

S kadencom špijanskog filma, *Copiraj me - Želim putovati*²⁸, uzima tri kompjuterske programerke i tri filmašice za lov kroz Bugarsku u potrazi za svjetski najslavnijim virus programerom Mračnim Osvetnikom. Možda iznenadujuće, mala Bugarska sa

svojim obiljem školovanih, ali nezaposlenih programera postala je slavna „tvornica virusa“ u 1990. Film predstavlja provokativne pretpostavke: kolaps socijalizma i nestanak kompjuterske industrije 1989., viruse koji su korišteni kao oblik socijalističkoga protesta rastućeg zapadnog bogaćenja za vrijeme tranzicije iz socijalizma u kapitalizam. Film također namjerava razjasniti mračnu povijest ženskih uloga u socijalističkim republikama kroz fascinantnu priču razvoja prvoga osobnog kompjutera u Bugarskoj: Pravetz II. Dok se predstavljao kao bugarski tehnološki izum, kompjuter je zapravo bio unazadno-inženjerirana replika Apple Macintosh. Žene su imale veliku ulogu u razvoju Pravetz II, ipak, one su misteriozno izbrisane iz oficijelne povijesti bugarske kompjuterske industrije. Ovaj šaljivi dokumentarac nudi neodoljivu analizu ženskoga rada u tranzicijskim ekonomijama i globalizaciji žena i tehnologije u bizarnim mehanizacijama istočno i zapadno u vrijeme Hladnoga Rata.

Teme: plaćeni i neplaćeni rad, legalni i ilegalni rad, nerad...

Madeleine Bernstorff je filmski kurator, pisac i filmaš na super8mici te predavač koji živi u Berlinu, suradujući na različitim projektima poput „baustop-randstadt“, „bignes?“, nbauNeueMitte, „remember resistance“, koji se bave kritičkim urbanizmom i odnosima kolonijalizma i migracije. Filmski programi izložbi „New Ghost entertainment entitled“ Katrin Pesch, Vancouver i Dresden 2006./2007., FamilienBande/family bonds zajedno sa Marion von Osten za Project Migration, 2005., Archives i Positions za „soft logics“ at Künstlerhaus Stuttgart 2004., „Kabul/Teheran 1979. ff“ zajedno sa Sandraom Schäfer i Jochen Becker- filmfestival u Berlinu 2003., *solidarity* s Emmom Hedditch, Künstlerhaus Stuttgart 2003., retrospektiva Danielle Arbid, Berlin 2003., retrospektiva Babette Mangolte 2000. Editor with Hedwig Saxenhuber of Trinh T. Minh-ha. Filme, Texte, Gespräche 1995.

Programski je urednik International Short film Festival Oberhausen od 2000., te kratkih filmova Festival of Eastern European filma Cottbus, Njemačka od 1999. Gostujući profesor University of the Arts (UdK) u Berlinu od 2004.

29 *Prikazano na Sub - art , Gliptoteka Hazu, Zagreb, Hrvatska (2005.)*

Petak, 2. veljače, 2007, 18h

Ana Peraica: Revija filmova autorica izložbe

Selekcija Revija prikazuje neke od dugo nevidenih videa autorica s izložbe:

BREDA BEBAN vidi Breda Beban - Najljepša žena u Gući, Salon Galić str. 9.

MALI FILMOVI ZA PLAKANJE, 2003./05.

IZVORNI NAZIV: LITTLE FILMS TO CRY

MAŠTA JE ZABAVNA, SUPER 8 MM FILM & DV CAM, 5.20 MIN, 2003.

KAMERA: HRVOJE HORVATIĆ (1996.); PJESMA JONNY BURKE I JIMMY VAN HEUSEN; VOKALI: CHET BAKER
LOKACIJA: PARIZ, FRANCUSKA I ZAGREB, HRVATSKA

OPET ZAJEDNO SUPER 8 MM FILM, 4 MIN, 2003.

ULOGI: HRVOJE HORVATIĆ; PJESMA: BUCK OWENS
VOKALI: EMMYLOU HARRIS
LOKACIJA: JADRANSKA OBALA, LONDON, ENGLJESKA

ANDEL, MINI DV CAM, 12.30 MIN, 2003.

ULOGI: CRESSIDA LEWIS, CATHERINE DEMPSEY I SAM BLUNDEN; PJESMA: CAROLINE FRANKLIN I SONNY SOUNDERS; VOKALI: ARETHA FRANKLIN; LOKACIJA
SNIMANJA: LONDON, ENGLJESKA

JEDNOGA DANA U JAKO UDALJENOM MJESTU NEGDJE,

MINI DV CAM, 4 MIN, 2003.
SKLADATELJ NEPOZNAT; VOKAL: LOLA NOVAKOVIĆ
LOKACIJA SNIMANJA: LONDON, ENGLJESKA

MANASTIRSKI POZIV, MINI DV CAM, 5.30 MIN, 2004.

ULOGI: ŽELJKO STOJANOVIĆ, DUBRAVKA CHERUBINI I BREDA BEBAN, PJESMU NAPISAO I IZVODI JOHN SURMAN
LOKACIJA SNIMANJA: ZAGREB I JADRANSKA OBALA

VOLEĆI SEBE, MINI DV CAM, 6.30 MIN, 2005.

PJESMU NAPISAO I IZVODI LEONARD COHEN
LOKACIJA SNIMANJA: OTOK UGLJAN, JADRANSKA OBALA

U terminima žanra, *Mali filmovi za plakanje* su kućni film. U terminima subjekta oni su uključeni u tragične događaje i tugu. U

terminima produkcije oni su sretne nesreće. U svim nivoima, naziv filma je preuzet iz imena pjesme koja se predstavlja u filmu. U svim filmovima producent, režiser i kamera je Breda Beban.

SANDRA STERLE vidi Povratnice, iseljenice i nomatkinje [4 kantuna]: Tina Gverović, Lala Raščić, Renata Poljak, Kristina Restović, Tanja Ravlić - Čelić, str. 7.

LA CASA, VIDEO, STEREO 5 MIN, 2003.

Video je sniman za vrijeme autorskoga performansa ispred autoričine obiteljske kuće u Zadru u trenutku kada je, zbog izgradnje ceste, bager rušio zid. Ogorčena, ona se susreće s bagerom i drugim strojevima koji su probili duboko u vrt, iznoseći performance.

TANJA RAVLIĆ vidi Povratnice, iseljenice i nomatkinje..., str. 7.

PODSUKNJA, MINI DV, 5.40 MIN, 2005²⁹

KAMERA: IVAN BURA; MONTAŽA: TANJA RAVLIĆ - ČELIĆ

RENATA POLJAK vidi Povratnice, iseljenice i nomatkinje..., str. 7.

JA, DOMAĆICA, VIDEO 5.30 MIN, 1998.

LALA RAŠČIĆ vidi Povratnice, iseljenice i nomatkinje..., str. 7.

LOCATION OF MEMORY, MINIDV/PAL/MUTE, 1.40 MIN, 2003.

Urednica film i videoprograma: Ana Peraica

Selektori: Neli Ružić i Elias Levin, Madeleine

Bernstorff, Ana Peraica, Stevan Vuković

Dizajn video i filmskoga programa: Toni Mestrovic

Proizvodnja: HULU, Split

U suradnji sa: Pučkim Otvorenim Učilištem

Internacionalne suradnje:

Oberhausen short film festival, Njemačka

Mini-simpozij ab ovo

Kinoteka Zlatna vrata

Urednica: Ana Peraica

Videopriprema: Toni Meštrović

Ozvučenje: Hrvoje Cokarić

Proizvodnja: HULU - Split (2007.)

U suradnji sa: Pučkim otvorenim Učilištem

Radovi izložbe se uglavnom bave temom nasljeđa, bilo ono genetsko (mitohindrija, nasljeđe po kromosomu x), materijalno (miraz, dota) ili šire kulturalno. U temu podrijetla žena ući će tri velika predavanja dajući teološku, arheološko-povijesnu i znanstvenu perspektivu.

Petak, 26. siječnja, 2007, 18h

č.s. *Rebeka Anić: Eva i posljedice*

č.s. *Rebeka Anić*, školska sestra franjevka, diplomirala teologiju u Zagrebu, doktorirala teologiju na Sveučilištu u Beču, autorica nekoliko knjiga. Trenutačno predaje kolegij žene u crkvi na odsjeku za sociologiju Filozofskog fakulteta u Zadru.

Eva i posljedice - Pod utjecajem raznih duhovnih strujanja, osobito filozofskih, nastala su za žene veoma negativna tumačenja prvih poglavlja Knjige Postanka (1-3) u kojima je opisano stvaranje čovjeka, muškarca i žene, i njihov prijestup. Upravo je 3. poglavlje Knjige Postanka u kojemu je opisan razgovor žene i zmije bio izvorom nadahnuća mnogim ženomrzačkim tumačenjima. Ne samo što se svaku ženu poistovjećivalo s Evom, zavodnicom, kršiteljicom Božjega zakona, đavoljim vratima kroz koja je zlo ušlo u svijet, već su se tekstovi Postanka 2-3 koristili i da bi se opravdali i održali odnosi podređenosti žena kako u obitelji tako i u društvu.

Postanak 2-3 oduvijek je bio nadahnuće likovnim umjetnicima. Kroz njihova se djela, međutim, ne zrcali samo biblijski tekst, već najčešće i tumačenje toga teksta svojstveno dobu u kojem umjetničko djelo nastaje. Na taj se način zatvarao krug: ženama nesklono tumačenje nalazilo je izraz u umjetnosti, umjetnost je to tumačenje širila i podržavala, nekada snažnije od bilo kakvih propovijedi. Postanak 3 postao je, međutim, zanimljiv i filmskoj umjetnosti. Nalazi svoje mjesto i u svijetu promidžbe. I osobito na tom području nastavlja priču o ženi, zavođenju, seksu i grijehu.

Prvi dio predavanja odnosit će se na neka uprizorenja Postanka 1-3 u likovnoj i filmskoj umjetnosti, dok će se u drugom dijelu predavanja analizirati sam biblijski tekst.

Četvrtak, 25 siječnja 2007, 18h

akad *Nenad Cambi*

Dioklecijanova žena Prisca i kćerka Valerija

akad *Nenad Cambi* rođen 1937. god. u Splitu. Redovni profesor klasične arheologije i starokršćanske arheologije te kolegija poganske i starokršćanske ikonografije na Filozofskom fakultetu u Zadru. Član je Hrvatskog arheološkog društva, Centra za balkanološka ispitivanja akademije znanosti i umjetnosti Republike BiH (Sarajevo), dopisni član Deutsches Archäologisches Institut (Berlin), dopisni član Pontificia Commissione di Archeologia Sacra (Vatikan), od 2002. redovni član u I. razredu (Razred za društvene znanosti) HAZU, također i član Comitato Promotore per i Congressi Internazionali di Archeologia Cristiana (Citta di Vaticano). Član Nacionalnog vijeća

30 *Sažetak Rada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Razred za društvene znanosti (1330-0768) 489 (2003.), 42; 1-18*

za znanost Ministarstva znanosti Republike Hrvatske. Član Nacionalnog vijeća za kulturna dobra Ministarstva kulture Republike Hrvatske. Predavao je u nekoliko navrata na sveučilištima u Marburgu/Lahn (Njemačka), Macerata, Roma II (Italija), Bordeaux (Francuska) i Ljubljana (Slovenija). Najvažnija terenska istraživanja: Salona, Narona, Asseria, Zmijavci kod Imotskog. Najvažnije podmorska istraživanja uvala Vela svitnja i uvala Špinut u Splitu. Napisao 13 knjiga i oko 300 znanstvenih i stručnih radova, osim toga brojne recenzije i enciklopedijske jedinice u domaćim i svjetskim enciklopedijama te novinske članke.

Dioklecijanova žena Prisca i kćerka Valerija

Malo je podataka u antičkim izvorima o Dioklecijanovoj obitelji. Zna se da je bio nepoznatna roda, oslobođeničkog staleža, da mu se žena zvala Prisca, a kćerka Valeria. Iznimno je malo znanstvenih radova o Dioklecijanovoj obitelji. Od izvora jedino nešto malo podataka nudi Laktancije u svome djelu *De mortibus persecutorum*. On jedini spominje ime Dioklecijanove žene. Neki su autori sumnjali je li to ime autentično ili je li mu to bila jedina žena. Analizirajući Laktancijevo djelo, ne smije se sumnjati ni u ime, ni u to da mu je to jedina žena. Naime, budući da je Laktancija sam Dioklecijan imenovao učiteljem govorništva i doveo ga iz Afrike u Nikomediju, on morao biti dobro upućen u Dioklecijanove privatne stvari. Međutim Laktancije je postao tijekom vremena kršćanin i pomalo se pretvorio u ljutog neprijatelja Dioklecijana, a osobito Galerija. On bi zbog toga sigurno bio natovario Dioklecijanu kao manu razvrat i više žena, jer mu je i inače mnogo toga nepravedno pripisao u krivicu. Koliko god Laktancije ne žali groznu sudbinu Dioklecijanove žene i kćerke, on ih je opisao kao hrabre i ponosne žene. Njihovo ponašanje je uzorno i odaje veliku moralnu vrijednost.³⁰

Srijeda, 24 siječnja 2007, 18h

akad Miroslav Radman:

Genetika i žensko naslijeđe

Miroslav Radman rođen 1944. u Splitu, član Francuske akademije znanosti. Specijalist u DNA obnovi. Godine 1974. otkrio SOS odgovor. Profesor je stanične biologije na Faculté de Médecine - Necker, Université Paris V, Francuska. Suosnivač je Mediteranskog instituta za znanost o životu.

Teme: mitohondrija, majke i kćeri, Evin grijeh, Adamova jabučica, kromosomi x i y, Barbarogen, Adamovo rebro, dota, antičke paradigme, heroine, ilonirane jabuke...

Okrugli stolovi

Stara Gradska vijećnica (Komunalna palača) aktivira se sedam dana u prostor koji ima istodobno izložbenu i funkciju društvenoga magneta. Izložba će se tijekom projekta koristiti kao prostor aktivne analize. Publici će se, osim same postave izložbe, u istom prostoru omogućiti posudba literature i čitanje tekstova

22. siječnja 2007., 20 - 21 h

stara Gradska vijećnica

*Sjećanja i brisanja (Vodarice i Nizovi-
Petlje-Čvorovi): Neli Ružić, Sabina Salamon,
Ana Peraica, Sol Aramendi*

Godine 1998. izveden grupni performance Vodarice (združene Splitske umjetnice) koji je ubrzo doveo do odlaska na Venecijanski biennale 1999. Projekt koji nije imao nikakve fundrisinge te je u Hrvatskoj pokriven samo jednim člankom kojega je pisala sama učesnica projekta, ostao je samo u sjećanju. Davno, namjera učesnica je bila probiti medijsku barijeru koja nije htjela izvijestiti o Bienaleu, donošenjem kupljenih objekata iz Italije i svojevrsno maltretiranje pričom o Bata cipelama, kavi u Giovannija, scontu i lošijoj kvalitetu Benettona. No u rekordnom roku od nekoliko mjeseci završile su u vrlo dalekim zemljama.

Sabina Salamon - direktorica Muzeja u Labinu, stalni dopisnik časopisa Kontura

Sol Aramendi vidi FILMSKE I VIDEO PROJEKCIJE

Neli Ružić vidi IZLOŽBE

23. siječnja 2007., 20 - 21 h*

stara Gradska vijećnica

*Razgovor s Dubravkom Ugrešić:
Neli Ružić, Sandra Sterle, Renata Poljak,
Lala Raščić, Tanja Ravlić-Čelić*

* moguća izmjena termina

Dubravka Ugrešić rođena je 1949. u Zagrebu, predavala rusku literaturu i literaturu na Institutu za teoriju literature Sveučilišta u Zagrebu. Emigrirala 1993. nakon što je Slaven Letica člankom u Globusu optužio da je jedna od pet „vještica“ koja „siluje“ Hrvatsku. Živjela u SAD-u i Nizozemskoj gdje živi i danas. Dobitnica je European Essay Award, Hinrich Mann Award Berlinske Akademije, Švicarske nagrade Charles Veillon, Austrijske državne nagrade za Europsku literaturu, Nizozemske nagrade otpora, Njemačke SudWest Funk Prize i Premio Feronia-Citta di Fiano. Radovi: Štefica Cvek u raljama života, Kultura laži, Muzej bezuvjetne predaje, Forsiranje romana svijesti, Hvala što ne čitate itd...

24. siječnja 2007., 20 - 21 h

loggia Kinoteke Zlatna Vrata

Otvaranje Male Ženske Čitaonice

25. siječnja 2007., 20 - 21 h

stara Gradska vijećnica

Nasilje u obitelji, izazovi struka

Jadranka Polović:

Kada obitelj postane „crna statistika“

Jadranka Polović je diplomirala 1982. na Fakultetu političkih znanosti u Sarajevu. Od 1986. g. je u stalnom radnom odnosu u Centru za odgoj Split - poluinstitucionalni stručni tretman. Na poziv USAID-a, boravila je u SAD-u 1995. g. u okviru jednomjesečnog studijskog programa *Žena u politici*. Tijekom programa imala je brojne susrete s predstavnicima/ama političkih stranaka, State Departmenta te nevladinih organizacija. Samostalni dio programa provela na Floridi, kao gost grada Long Boat Key, što joj je omogućilo da upozna američki politički sustav i kroz funkcioniranje lokalne samouprave. Sudjelovala u radu većine seminara američkih instituta (NDI, IRI) posvećenih razvoju političkih stranaka u Hrvatskoj. Poslijediplomski znanstveni studij iz područja međunarodnih odnosa, na FPN-u Zagreb, upisala 1996., a u svibnju 2002. obranila magistarski rad (mentor prof.dr. Radovan Vukadinović) pod naslovom *Utjecaj SAD-a na hrvatsku politiku u razdoblju 1990.-2000. godine* te time stekla akademski stupanj magistra znanosti, polje politologija - smjer međunarodni odnosi. Knjigu *Utjecaj SAD-a na hrvatsku politiku 1990.-2000.*, koja se oslanja na njen magisterij objavila je 2004. godine (Split, Marjan tisak, 2004.). Članica Povjerenstva za ravnopravnost spolova Splitsko - dalmatinske županije. U kolovozu 2005. imenovana članicom Radne skupine Vlade RH za izradu Nacrta prijedloga 3. Nacionalne politike za promicanje ravnopravnosti spolova 2006.-2010.

29. siječnja 2007., 20 h

stara Gradska vijećnica

Muškarac i feminizam - Edipovi strahovi:

Zlatan Dumanić, Stevan Vuković i DOMINE

Zašto se većini muškaraca od riječi feminizam diže kosa na glavi? Kakve se žene muškarci, za pravo, boje? Je li mit o Teuti koji opstaje na ovim prostorima produbio „strah od kastracije?“ Što o tome kažu psihoanalitičari, feministkinje i rijedak slučaj feministe, Zlatan Dumanić?

Zlatan Dumanić kapetan duge plovidbe (1951, Split) aktuelni je zapovjednik broda od 3000 BT ili veće, sa najvećim pomorskim kvalifikacijama. Bivši nastavnik Astronomske navigacije 2. Izlagao u Hrvatskom paviljonu na Venecijanskom Biennaleu 2005. Imao dva braka, iz kojih ima djecu Vjenceslava (31 godina), Lorenz (14 godina), Mercedes (18 godina, živi u Brazilu) i Zoe (6 godina, živi u Indiji)

DOMINE su feministička, nevladina, neprofitna organizacija koja edukacijom, zagovaranjem i lobiranjem, kao vodećim metodama, rade na promjeni patrijarhalnih društvenih odnosa u cilju rodne ravnopravnosti i izgradnje civilnog društva u Gradu Splitu i Splitsko-dalmatinskoj županiji.

Stevan Vuković vidi FILMSKE PROJEKCIJE

31. siječnja 2007., 20 - 21 h
stara Gradska vijećnica
Ženski mediji, video, novi mediji:
Ana Peraica, Madelaine Bernstorff

1. veljače 2007., 20 - 21 h
stara Gradska vijećnica
Radni uvjeti

Kakvi su radni uvjeti u velikim supermarketima? Jesmo li s komercijalnim društvom i neoliberalnom ekonomijom uveli novo, ekonomsko nasilje nad ženama?

02. veljače 2007., 20 - 21 h
stara Gradska vijećnica
Završni okrugli stol

Okrugli stol bez teme, onako ženski, uz kavicu.

20. veljače 2007., 20 h
stara Gradska vijećnica
Pristup kulturnom događaju,
kulturalna analiza: promocija zbornika
s dr.sc Sašom Vojković

Može li prepoznati „ženski rukopis“ i u dizajnu proizvoda, poput knjige, torbe? Granice intimnoga i javnoga kao granice elitne i pop kulture... Kakav je bio dizajn časopisa *Žene u borbi i žene u znanosti*? Gdje su nestale heroine socijalističkoga filma?

Saša Vojković: Gdje su nestale žene od akcije?

Saša Vojković (Hrvatska), filmologinja i redateljica. Diplomirala filmsku i TV režiju na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu. Magistrirala filmske studije na Amsterdamskom sveučilištu. Filološki fakultet Amsterdamskog sveučilišta dodjeljuje joj stipendiju za izradu doktorata. Kao znanstvena novakinja predaje na odsjeku za filmske studije, komparativnu književnost i europske studije Amsterdamskog sveučilišta. Nakon stjecanja doktorata, kao dobitnica postdoktorske stipendije Odsjeka humanističkih znanosti Honkonškog sveučilišta za znanost i tehnologiju, radi kao predavačica i proučava azijski film, posebno honkonški. Izvanredna je profesorica na Odsjeku kulturnih studija Filozofskog fakulteta u Rijeci. Objavljivala je u međunarodnim zbornicima, časopisima i knjigama; Brief: ASCA Yearbook (Issues in Cultural Analysis), Micropolitics of Media Culture: Reading the Rhizomes of Deleuze and Guattari, Discernments: Deleuzian Aesthetics, European Journal of Semiotic Studies, Parallax, New Review of Film and Television Studies, Hrvatski filmski ljetopis, Kolo, Književna smotra.

*Teme: muškarac i feminizam,
muškorodence, nasilje,
heroine, vještice*

Urednica: Ana Peraica

Oblikovanje: Jurana Puljić

Izdavač: HULU - Split,

za izdavača: Mateo Perasović

*Distribucija: Vladin ured za
ravnopravnost spolova (Hrvatska)*

250 str., boja

*Rodni studiji, istočnoeuropski studiji,
kulturalna analiza i teorija umjetnosti*

Zbornik

Tipizirano mjesto otvaranja, zatvaranja i kataloga salonskih izložbi mijenja se za teorijske diskurse. Dio disciplina koje su pozvane da bi analizirale teme koje postavljaju umjetnice na izložbi su; psihoanaliza, filmski studiji, literarni studiji, sociologija, politologija, etnologija, literarna analiza, teologija, antička arheologija, estetika, teorija medija te teorija umjetnosti. Zbornik je planiran na hrvatskom i engleskom u odvojenim izdanjima. Kriteriji za stvaranje zbornika su autentičnost tema izvan mjesta produkcije (Split, Hrvatska) i zanimljivost širim diskursima.

Lokalne (regionalne) teme, a koje se smatraju zanimljivima široj čitalačkoj publici, koja nije u mogućnosti doći na izložbu, obrađene su kroz razne discipline; estetika (dr.sc. Vanda Božičević), sociologija i etnologija (Dijana Dijanić i Iva Niemčić), politologija (mr. Jadranka Polović), medijska teorija (dr. sc. Marina Gržinić) itd. Zbornik sadrži razgovore s umjetnicima (Renata Poljak i Martha Rosler) te dokumentaciju gore navedenih predavanja i prezentacija.

Autorske stranice i reprodukcije: Kristina Restović, Tanja Ravlić, Renata Poljak, Sandra Sterle, Renata Poljak, Lala Raščić, Neli Ružić, Sanja Iveković, Tanja Ostojić (vidi IZLOŽBE).

Martha Rosler diplomirala na Brooklyn College i Sveučilištu u Kaliforniji, San Diego. Bavi se videom, fotomontažom, instalacijom i performansom, te pisanjem o umjetnosti i kulturi. Predaje na Rutgers Sveučilištu, SAD, savjetnica je Whitney Museuma Američke umjetnosti i MOMA, Buell Centra za studij Američke Arhitekture na Sveučilištu Columbia, te centru za urbanu pedagogiju, sve u New Yorku.

dr. sc. Vanda Božičević, filozof, predaje na Odsjeku za filozofiju i religiju na Bergen Community College, u New Jersey. Od 1979 do 1993 predavala na Odsjeku za filozofiju Filozofskog fakulteta u Zadru. Objavila dvije knjige i niz članaka iz estetike, urednik i autor Filozofske hrestomatije - Britanski empirizam, prevoditelj nekoliko djela suvremene analitičke filozofije. Majka četvero djece: jednog matematičara, jedne pjesnikinje i dvaju obožavatelja Pokemona.

Dijana Dijanić profesorica povijesti i filozofije. Poseban interes joj je povijest žena u razdoblju socijalizma. Aktivistički i profesionalno se bavi ljudskim pravima i edukacijom o holokaustu. Stipendistica Memorijalnog muzeja holokausta u Washingtonu i Američkog veleposlanstva u Zagrebu, Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa i Međunarodnog edukacijskog centra Yad Vashem, te Vijeća Europe, Pestalozzi program i Ministrastva obrazovanja Poljske. Suautorica i urednica je knjige *Ženski biografski leksikon. Sjećanje žena na život u socijalizmu*. Radi kao profesorica povijesti, suradnica je Centra za ženske studije na međunarodnom istraživačkom projektu *Sjećanje žena na život u socijalizmu* i Malog koraka - centra za kulturu mira i nenasilja. Studira na Hrvatskim studijima - Studia Croatica interdisciplinarni doktorski studij kroatologije.

Teme: socijalističke heroine, žene i politika, virdžine ili zaklete djevice...

Marina Gržinić (1958) je doktor filozofije i istraživač na Institutu za Filozofiju ZRC SAZU [Znanstveno istraživalački centar Slovenske Akademije Znanosti i Umjetnosti] u Ljubljani. Ona je također medijski teoretičar, kritičar umjetnosti i kurator. Predaje na Akademiji Lijepih Umjetnosti u Beču. Zadnje knjige koje je objavila su: *Situated Contemporary Art Practices, Art, Theory and Activism from (the East of Europe, ZRC SAZU, Ljubljana i Revolver, Frankfurt am Main, 2004)*; *Une fiction reconstruite, Europe de l'Est, post-socialisme et retro-avant-garde (Fiction Reconstructed, Eastern Europe, Postsocialism and Retro-avantgarde), L*Harmattan, Collection Ouverture Philosophique, France, Paris, 2005*, *Estetika kybersvijeta i učinci derealizacije (Aesthetics of Cyberspace and the Effects of De-realisation), Multimedijani institut mi2 - MaMa, Zagreb, 2005*; *Avangarda i politika: istočnoeuropske paradigme i rat na Balkanu (Avant-garde and Politics: The Eastern European Paradigm and the War in the Balkans), Beogradski krug, Beograd, Srbija i Crna Gora, 2005*

Iva Niemčić zaposlena u Institutu za etnologiju i folkloristiku kao viša asistentica. Bavi se etnokoreologijom i plesnom etnografijom istražujući uloge roda i spola u plesnim zbivanjima. Istražuje plesove s mačevima i parovne plesove, a trenutno radi na svojoj doktorskoj disertaciji. Školske godine 1998/99 polaznica je dvosemestralnog obrazovnog programa Centra za ženske studije u Zagrebu, a od listopada 1999. suradnica je na međunarodnom istraživačkom projektu *Sjećanje žena na život u socijalizmu*. Suautorica je *Ženski biografski leksikon. Sjećanje žena na život u socijalizmu* (2004).

Ana Šerić (Zagreb, 1978.) CEPUS student exchange grant, FAVU, Brno, Češka Republika. Diplomirala na Akademiji likovnih umjetnosti. Izlagala sa Anom Hušman i Anom Belošević u timu, te samostalno, između ostaloga na Globalfoto škole, Kopenhagen, Start, Mestna galerija, Ljubljana; Here tomorrow, Muzej suvremene umjetnosti, Zagreb, THE WORLD WILL NEVER BE THE SAME 2002, LOODS6, Amsterdam, W139 Amsterdam, THE INDEPENDENTS, G39, Cardiff, Wales, INSERT retrospektiva hrvatske video umjetnosti, Muzej suvremene umjetnosti Zagreb.

...urbanizam, queer, žena u crnome...

Mala ženska čitaonica
- ženski studiji

loggia Kinoteke Zlatna vrata

NELI RUŽIĆ: REPRODUKTIVNI SISTEM (CRVENI KONAC NA FOTOGRAFIJI, 18 X 16 CM, 2001.)

Ženska udruga DOMINE (vidi OKRUGLI STOLOVI) pomaže stvaranju prve ženske čitaonice. Za vrijeme projekta upućen je otvoreni poziv građanima i institucijama u zemlji i inozemstvu da pomognu rekonstrukciji povijesti.

Donacije prof.dr. Svenka Savić (Novi Sad), De Appel (Amsterdam), Nasrin Tabatabai (Rotterdam)

Internacionalna predstavljanja i gostovanja projekta

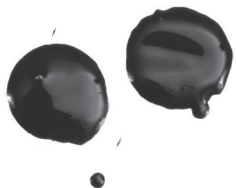
(dogovorena do kraja 2006.)

Tekst u zborniku *New Feminism: worlds of feminism, queer and networking conditions* (eds. Marina Gržinić i Rosemarie Reitsamer, Löcker publishers, Vienna, 2007.), Ana Peraica

Video selekcija postfeudalizam, postkomunizam, postkolonijalizam (Ana Peraica) na *Projected Visions* (program *Apolonia*): ožujak, 2007.: Liege, Belgija; svibanj: Riga, Latvija; lipanj: Sofia, Bugarska (u okviru "X Film Festival for Experimental Film"), rujan Prag, Češka Republika; prosinac 2007.: Thessaloniki, Grčka; 2008.: veljača Bukurešt, Rumunjska; travanj Brisel, Belgija; lipanj; Sofija, Bugarska; rujan Szczecin, Poljska; prosinac Thessaloniki, Grčka; 2009., veljača: Nicosia, Cipar; travanj: Bratislava, Slovačka.

(odabrani radovi u programu su označeni sa znakom •)

Videselekcije iz Hrvatske u Meksiku (Neli Ružić)

Programska urednica (kuratorica): Ana Peraica

Prijevod sa španjolskog: Neli Ružić

Prijevod s engleskog: Ana Peraica

Korekcije sa srpskoga

i makedonskog: Ana Peraica

Lektura: Ivana Đaković

Oblikovanje: Jurana Puljić

Tisak: Kratis d.o.o.

Produkcija: HULU - Split (2007.)

